

הנכוחות האפלים

השאר אותי מאחור

ק. מ. מורנובה

ק. מ. מורנובה

השאר אותי מלאחור

מאנגלית: עדי שניידר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ק. מ. מורונובה
השאר אותי מאחור

K.M. Moronova
LEAVE ME BEHIND

LEAVE ME BEHIND by K.M. Moronova
Copyright © 2024 by K.M. Moronova LLC
Cover and artwork credit: 2024 by K. M. Moronova LLC
Published by arrangement with Triada US Inc.
Hebrew Language Copyright © 2025 Ahavot 2018

עורכת: ענבל כהן זיליאני
הגהות: אילת שני
הגהות אחרונות: שחר אדר
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

Printed in Israel 2025 | נדפס בישראל 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמון, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב ISBN 978-965-783-1984

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לכל מי שמשתוקקת לסיפור אהבה אלים.

רשימת השמעה

Jerk - Oliver Tree
Light Em up - Fall Out Boy
Can't Hold Us - Macklemore & Ryan Lewis
Waste - kxllswxtch
Enemy - Tommee Profitt
Ava - Famy
Brother - Kodamine
Hate Myself - NF
Fill the Void - The Weeknd, Lily Rose Depp & Ramsey
Tourniquet - Zach Bryan
Older - Isabel LaRosa
Pretty toxic revolver - MGK
I hate u, I love u - Gnash
Black Dahlia - Hollywood Undead
Bloody Valentine - MGK
I think I'm OKAY - MGK
To die for - sam smith
I am the Antichrist to you - Kishi Bashi
Animals - Maroon 5

אזהרת תוכן

חלקים בספר זה עלולים להיות קשים ומטרידים בעיני חלק מהקוראות. מדובר ברומן צבאי אפל המתרחש בעולם שבו מתקיימים "כוחות אפלים" בדיוניים. חלק מכלי הנשק והמשימות המתוארים בספר רחוקים שנות אור מהמציאות שאנחנו מכירים. גם חלק מהמקומות ומהאתרים הגיאוגרפיים הינם בדיוניים.

אם אתן רגישות / נפגעות בקלות מאחד או יותר מהנושאים הבאים, אנא אל תקראו את הספר הזה.

הספר הזה כולל: אלימות פיזית, סצנות סקס גרפיות, קינק כאב, משחק בדם, הומור שחור, תיאורי זוועות מפורשים, מוות, שפה גסה, התעללות קיצונית, הטרדה, הטרדה מינית, סצנות מיניות ללא הסכמה, סצנות מיניות ללא הסכמה מפורשת, התנהגות סקסיסטית, טראומה ממלחמה/היבטים של מלחמה, הפרעת דחק פוסט טראומטית, אזכורים של אונס ופריצה לבית, רצח.

בטגוניה – לפני שנתים

...

בונז

העיניים של אברהם מעורפלות מדם כהה. אני מנסה לנגב בשרוולי את שובלי הדם האדומים הזורמים במורד לחייו, אבל הם ממשיכים לזרום ללא הפוגה מהפתח הפעור בצד ראשו. שערן הבלונדיני-חום, שתמיד נראה בהיר כל כך, צבוע כעת בגוון בורגונדי ואפוף בהילה של מוות. עורו הדביק מכוסה בעפר ואבנים. גל חרדה גואה בקרבי; איכשהו אני מצליח לאזור כוח ולפקוד על תווי פניי להישאר חתומים ונטולי כל רגש.

"ב-בונז."

החזה שלי מתכווץ לשמע נשימותיו הרפות והמתייפחות. האופן שבו אצבעותיו רועדות בעורו מושיט אליי את ידו. כפפותיו השחורות טובלות בדם. אני נועץ את שיניי בשפתי התחתונה, בניסיון לשכך את תחושת הייסורים שחונקת את גרוני.

"אני פה, אברהם." אני עוצם את עיניי בניסיון להדוף את הייאוש הסוגר עליי.

"אני –" הוא משתעל, ונתזי הדם שלו משפריצים על המסכה שלי.

אני לא ממצמצץ. "מ־מפחד." הנוזל האדום משווה לעיניו הירוקות גוון צהבהב־קודר, בזמן שאנרגיית החיים שלו הולכת ואוזלת והמוות מוסיף לשעוט בכיוונו. אני מסיר את הכפפות בידיים רועדות ומצמיד את כף ידי הקרה ללחי שלו.

לעזאזל. לא היינו אמורים להיות פה, לא ככה. יחידת ריוט הייתה אמורה לפגוש אותנו כאן. איפה המזדיינים האלה? אני מתכופף בזמן שקליעים מצליפים באדמה הצחיחה ומעיפים מסביבנו אבק לכל עבר. בחזה של אברהם ממש סמוך לליבו נפער חור, והחום של בשרו מתחיל להתפוגג במהירות הבזק. לכל הרוחות. אני זוקף את ראשי ומחפש את שאר חברי היחידה שלנו מבעד לעשן. רק שלושה עוינים חסרי חיים שוכבים ללא תנועה בקרחת היער. הרגתי אותם באכזריות, ללא שמץ של רחמים, בדיוק כפי שלימדו אותי, אבל הם לא אלה שירו במספר שתיים שלי. הם לא אלה שנושאים באחריות לכך שחיי אט־אט חומקים מבין אצבעותיו. הקליע פילח את אפוד המגן שלו בעוצמה. כנראה שמדובר בקליע מסוג איכותי יותר.

אני קופץ את כפות ידיי לאגרופים. למה הוא לא תפס מחסה, כמו שאמרתי לו? **לכל הרוחות.**

שאר חברי היחידה שלי משיבים בידי ומאבטחים את האזור, אבל כבר מאוחר מדי. חזיתי במותם של אנשים רבים מספור. אני יודע לזהות מתי הנזק שנגרם הוא רב מדי. אברהם לא יצליח לשרוד, ואני מבין שאני לא מסוגל להשאיר אותו פה לבד. יש פרוטוקולים שלפיהם אני צריך לנהוג, והמשימה עוד לא הושלמה, אבל עושה רושם שעכשיו, כשהוא עומד למות, זה כבר לא חשוב בעיניי כמו פעם. אני מניח לעיניי להיעצם, ואני מסיר את המסכה שלי באיטיות בידיים רועדות.

פנים שאף אחד לא אמר להכיר. אני רוצה שהוא יכיר את הפנים שלי.

אני פוקח את עיניי ומרכין אליו את מבטי. עיניו של אברהם נפערות, הגבות שלו מתכווצות מעט מדאגה. "בונז, לא כדאי ש –" הוא מנסה להושיט את ידו כדי להסתיר את

פניי, אבל עכשיו הוא אפילו לא מסוגל להרים אותה. אני תופס את ידו בזמן שהיא נופלת.

"בראדשו."

עיניו העייפות נעצמות באיטיות, אך חיוך רפה מעקל את שפתיו הסדוקות.

"קוראים לי בראדשו." קולי הוא כלחישה רפה, אבל אני יודע שהוא שומע אותי.

אברהם נושם נשימה אחת אחרונה, והיא נשמעת כאנחת רוחה. היא כלל לא נשמעת כמו הצליל האחרון שהוא אי פעם יפיק מפיו.

עיניו עדיין ממוקדות בי. הן נראות מזוגגות כעת, כאילו שהוא מתבונן היישר דרכי.

האור בעיניו כבה.

ובליבי נולדת נקמה.

פרק 1

...

נל

מעבירים אותי ליחידת שטנים. לא, הם לא כאלה באמת. רק גברים שממש מזכירים שדים.

כל חברי יחידת ריוט נהרגו לפני שנתיים, במסגרת משימה ברמת סיכון אדומה בפטגוניה. כולם חוץ ממני. ומה הרווחתי מההישרדות שלי, חוץ ממנה גדושה של טראומה? העבירו אותי ליחידה הכי גרועה שאפשר להעלות על הדעת: מאלום.

אני מניחה לאנחה ארוכה לבקוע מבין שפתיי ומציצה בשעון שלי בפעם המאה בערך. אני מתופפת בכף רגלי בקוצר רוח, בעודי ממתינה שהנוסעים שעומדים לפניי בשורה ייקחו את הכבודה שלהם מהתאים שמעל לראשים שלנו, ככה שאוכל לרדת מהמטוס ולהגיע למסוף הבא שאליו אני צריכה להגיע.

בעודי שועטת ברחבי שדה התעופה במטרה להגיע לטיסת ההמשך שלי, אני משקיעה מאמצים עילאיים בניסיון לשכנע את עצמי שהדרך הבלעדית שבאמצעותה אוכל לזכות בכבוד של היחידה החדשה שלי היא באמצעות דם ויזע. אני רק מקווה

שהם לא אכזריים כפי שהיו חברי יחידת ריוט כשרק הצטרפתי אליהם.

כשאני עולה למטוס, אני רואה שהמושב שליד החלון בשורה שלי כבר תפוס. אני מוציאה את כרטיס הטיסה ובודקת את מספר המושב פעם נוספת. השמוק הזה יושב במושב שלי. אני פולטת נשיפה בזעף. זאת שורה עם שלושה מושבים, ושני המושבים שבקצוות כבר תפוסים, ככה שאין לי ברירה אלא לשבת במושב האמצעי. ראשו של הגבר שיושב במושב שלייד המעבר מכוסה בקפוצ'ון, כך שאי אפשר לראות את פניו.

גם הגבר השני לכוש בשחור, ראשו מכוסה בקפוצ'ון, אבל הוא משקיף מבעד לחלון. נראה שהוא אדיש לגמרי לסביבה. אני עומדת שם, רותחת מזעם, אבל האנשים מאחוריי כבר מתחילים לאבד סבלנות, אז אני מתפשרת על המושב האמצעי. אלוהים, כמה שאני שונאת לטוס. כולם עצבניים ועייפים וכל כך, כל כך גסי רוח.

הגבר שיושב ליד המעבר לא טורח להזיז את רגליו או לזקוף את ראשו, אני מדחיקה את הקללות שהולכות ומצטברות בגרוני ומנסה לתמרן סביבו. אני מתחרטת על כך שלבשתי הבוקר את הטייץ השחורים הדקים בזמן שירכיי מתחככות בברכיו. כשאני חושבת על זה עכשיו, אני מבינה שהייתי צריכה ללבוש מכנסי טרנינג.

בעודי פוסעת מסביב לכפות רגליו, כף רגלי האחורית נתפסת במרווח בין כפות רגליו ואני נופלת קדימה. תיק הגב שלי נופל אל חיקו של הבחור שיושב ליד החלון, והבחור שיושב ליד המעבר תופס אותי ביד חזקה התומכת בי ממרכז בטני; ידו השנייה נכרכת סביב פנים הירך שלי.

מתוך אינסטינקט, אני נחלצת מאחיזתו ונועצת בו מבט קטלני. המבט הקשוח לא מחזיק מעמד זמן רב. מפני שעכשיו, כשהוא נושא אליי את מבטו, אני יכולה לראות את פניו המלבבות. כפור צונן קורן מעיניו הכחולות הבהירות. וגם הלסת החדה החשוקה והבעת הפנים החתומה שלו לא בדיוק מוסיפות לו חמימות. מתחת לעין השמאלית שלו ישנה צלקת דקיקה באורך כשני סנטימטרים, המשווה לו מראה

תשוש. צלקת נוספת חוצה את גשר אפו ושתי צלקות קטנות תוחמות את שפתו התחתונה מצד ימין, כמעט נראות כמו עגילי פירסינג. השקעים בלחיו מעוטרים בשרירים שתוחמים את מבנה העצם. הוא ללא כל צל של ספק הגבר הכי יפה שיצא לי לראות בחיי. בהירות מחשבתי שבה אליי בעודי נזכרת שאזרחים לא יראו בעין יפה את התגובות המאומנות שלי ביצירת פרופילים.

אני נושמת נשימה עמוקה ומשחררת את האוויר באיטיות. "תודה," אני אומרת בטון קליל ככל האפשר, לפני שאני מתמקמת במושב האמצעי. הוא לא מגיב ומשעין את ראשו על הכיסא. אני שולחת מבט חטוף בכיוונו ומבחינה באוזניות מבטלות רעש המבצבצות מתחת לקפוצ'ון שלו. אני לא חושבת פעמיים על האינטראקציה הקצרה בינינו. אני בסך הכול רוצה לסיים עם הטיסה האחרונה הזאת, ככה שאוכל לישון לפני שהסיטוט מחר יתחיל. הבחור שיושב ליד החלון מפנה חיוך רפה לכיווני ומגיש לי את התיק שלי. "מצטערת על זה," אני ממלמלת, לא טורחת לשאת את מבטי אל מעבר לשפתיים שלו.

אני מוציאה את האוזניות מבטלות הרעש שלי, תוחבת את תיק הגב תחת המושב ומתרווחת במקומי בנינוחות. טוב, בנינוחות עד כמה שאפשר להרגיש במטוס. אני מתעבת טיסות, תמיד תיעבתי טיסות ותמיד אתעב אותן. בעבר החרדה הייתה מפעמת בוורידיי בכל פעם שהייתי עולה על מטוס, אבל עברתי אימונים כל כך מפרכים ומתישים, שהחרדה שלי פשוט התפוגגה ונעלמה.

הטיסה לקליפורניה אורכת שש שעות. בשלב מסוים, אני שוקעת בשינה ומתעוררת בבהלה מכיס אוויר.

הדריכות שלי ממקדת מייד את כל תשומת ליבי, לפני שאני נזכרת שאני לא במסוק. כל טלטלה באוויר מטלטלת את נפשי. התרגלתי לשינה לא עמוקה. אני זוקפת את ראשי בחטף ומביטה סביב בבהילות, מושכת את האוזניות שלי במורד צווארי בעודי ממצמצת בעיניי בניסיון להסיר מהן את קורי השינה. אני רואה שכולם קוראים בדממה, צופים בסרט או ישנים.

אני חשה הקלה, ומסבה את מבטי אל הנוסע היושב לידי, בסמוך לחלון. הוא בוחה בי בהבעה סקרנית. עיניי נפערות כשאני גומעת אותו במבטי. התאורה במטוס עמומה, אבל גם אם הייתה שוררת בו חשכה מוחלטת, עדיין יכולתי לומר שהוא נאה וגם, רגע... אני מוכנה להישבע שלפני שנרדמתי הוא ישב במושב שלייד המעבר. שיער שחור מבצבץ מתחת לשולי כובע הצמר האפור-פחם שלו, התואם את גוון גבותיו הכהות. עיניו בגוון כחול כהה ועדין יותר מכפי שהן היו לפני כן. אבל אין שום צלקת תחת עינו השמאלית, מעל לאפו או על שפתו התחתונה.

"אני מצטערת, לא ישבת מקודם במושב שלייד המעבר?" אני שואלת אותו במהוסס. הוא לא נראה כמו הבחור הכי נחמד בעולם. ככה שאני מופתעת כשהוא מפסיק לנעוץ בי מבט בוחן ומחייך אליי חיוך זחוח ורפה.

"לא. זה התאום שלי," הוא אומר בעליזות. קולו מחוספס ונעים. לא גבוה מדי, לא נמוך מדי. בדיוק באמצע.

הקסם האישי שלו מכה בי בעוצמה; נדרש לי רגע כדי להתאפס על עצמי. "אה. הגבות שלי מתכווצות בבלבול, ועושה רושם שזה משעשע אותו. תאומים? עיניו מביטות אל שפתיי בחטף, ואז עולות בחזרה לעבר עיניי. הוא דוגמן? הוא בהחלט יכול להיות דוגמן. אני משתוקקת לשאול אותו שאלות שבדרך כלל לא הייתי שואלת. יש בחיוכו העקלקל משהו מזמין שלא נותן לי מנוח. הוא מזכיר לי את סמל ג'נקינס. אני ממהרת להדחיק את המחשבה – המחשבה על ג'נקינס רק מכווצת את ליבי בייסורים.

"כן, הוא לא מדבר יותר מדי, בניגוד אליי." הוא קורץ. "אבל כיס האוויר הזה הבהיל אותך, אה? היית מעולפת, ישנת עם הראש על הכתף שלי." הוא מגחך, ונשמתי הכבדה מתרוממת מעט.

רגע אחד – מה בדיוק עשיתי?

חמימות עולה בלחיי, ואני נשענת לאחור במושבי, מרגישה יותר מדי קרובה ונבוכה, מנסה להתרחק ממנו כמה שיותר. אבל אין לי שום דרך מילוט, הירכיים שלנו ממש צמודות.

אני אחוזת אימה. "אני ממש מתנצלת."

הוא מגחך בקלילות ומושך בכתפיו. "זה בסדר; פשוט לא ציפיתי לזה. את בטח עייפה מכל הטיסות. מה היעד הסופי שלך?" ליבי מחסיר פעימה נוכח החיוך הנערי שהוא מחייך אליי. הריסים שלו ארוכים ועבים, ככה שאין לי שמץ של סיכוי לעמוד בפני עיני האוקיינוס שלו. עושה רושם שהוא בשנות העשרים המאוחרות לחייו.

"אני לא חושבת שאפשר לומר יעד סופי כשאתה נמצא במטוס." אני משתמשת באזכור מסרט כדי לפזר קצת קסם אישי משלי, ומניחה לצחוק רפה לחמוק מבין שפתיי. "קורונאדו, קאלי. אתה?" הוא משנה תנוחה במושבו כדי לפנות לכיווני, בזמן שחיוך עקלקל מותח את שפתיו בעקבות ההערה שלי.

"גם אני, למען האמת. במסגרת העבודה שלי יוצא לי להיות הרבה בדרכים, ככה שאני רגיל לטיסות ארוכות." אני מהנהנת בראשי, ומחליטה שמוטב שלא אזכיר שגם אני רגילה לטיסות ארוכות.

הוא מפרש את ההפוגה בדבריי כאי־רצון להגיב, אז הוא ממלמל, "ארן."

"אה?" אני מסבה אליו את מבטי בשנית, והוא שוב מחייך אליי ברכות.

"קוראים לי ארן."

"אה. נעים להכיר, ארן. אני נלי." אני משתמשת בשם החיבה שלי, במקום בשמי הרשמי. אני מושיטה לו את ידי במבוכה. אנשים עדיין לוחצים ידיים? אני רגילה להצדיע. כשאני בעולם האזרחי, אני חווה את הכול כסוריאליסטי.

זה לא שהיה לי זמן להתוודע לחברה. חשפתי את פרצופי האמיתי בפני העולם כשהתייתמתי בגיל חמש־עשרה. אז הפלוגה הצבאית המחתרתית הניחה עליי את ידיה לראשונה. חלפו מאז עשר שנים.

כך את מוצאת את עצמך בחברת מכוונות הרג מובחרות. הכוחות האפלים לוקחים אנשים כמוני, שעשו משהו בלתי נתפס ומשתמשים

בנו, במקום להשליך אותנו לבית הכלא. אנחנו לא קיימים, לא על הנייר. האנשים שהכרנו פעם כבר מזמן שכחו מקיומנו. אני לא יותר מכלי נשק. כלבה חולת כלבת הבורחת מזריקת ההמתה הבלתי נמנעת.

זה כנראה הסוד האפל ביותר של הממשלה, הזרוע הנסתרת של הכוחות המיוחדים שעושה את כל העבודה המלוכלכת, ממנה הם נמנעים על מנת שלא ללכלך את ידיהם. לוחמה בטרור, לחימה בארצות זרות, פשיטות על שווקים שחורים למסחר בכלי נשק. שולחים אותנו לטפל בכל הבעיות האלה, ואנחנו לא זוכים אפילו לקורטוב קרדיט. בעיקרון, בשורה התחתונה, אנחנו יחידות התאבדות. הגנרלים רוצים רק לוודא שאנחנו עומדים במשימות שלנו. הם לא שמים עלינו קצוץ.

ארן אוחו בידי ולוחץ אותה בעדינות. "נעים גם לי," הוא אומר. הוא משעין את ראשו על הכיסא ובוהה בי. עיניו לא מרפות ממני לרגע, נוקבות ומאתגרות אותי להסיט את מבטי. אני אחת שלא מסוגלת לשמור על קשר עין ליותר ממספר שניות בודדות, אבל איתו אני לא מרגישה את הדחף להסיט את המבט. הוא בוחן אותי בקפידה, מחפש בעיניי אחר דבר מה.

"הקעקועים שלך בצוואר יפים," הוא אומר בחיוך. ידי נשלחת אל צווארי. "תודה, כאב לי בטירוף בזמן שקעקעו אותי."

"אני בטוח, אבל הם נראים מעולה. יש מישהו שמחכה לך בקליפורניה?" הוא שואל בתעוזה. אני מנידה בראשי לשלילה. אני בטוחה שהוא יכול לראות את הסומק המתפשט בלחיי. "לא – רק עבודה. אין לי שם אף אחד מיוחד."

וגם לא באף מקום אחר.

ארן מרים גבה ומטה את ראשו. "את יפה מכדי שלא יהיה לך מישהו מיוחד." הילד שיושב מאחוריי בועט במושב שלי, ואני ממצמצת כמו מטומטמת בתגובה לדבריו.

הוא חושב שאני יפה? מאחר שאני בצבא, ההערות היחידות שאני שומעת מגברים הן: "יופי של תחת", "את שווה זיון", "הייתי מת למשוך לך בשיער מאחורה", ו"יש לך שפתיים של מוצצת זין". אבל היה גם את ג'נקינס, ועל אף שהוא מעולם לא אמר לי שאני יפה, הוא בהחלט דאג לבטא זאת באמצעות המבטים שהוא היה מגניב בכיווני והנשיקות שסחררו את ראשי.

אבל כשאני חושבת על סמל ג'נקינס, אני זוכרת רק את הדם שגופו היה ספוג בו באותו לילה אחרון. לאחר שראיתי אותו במצב הזה בפטגוניה, קשה לי להיזכר בשערו הבלונדיני ובחיוך הנדיר שהוא הבזיק אך ורק למעני.

אני ממצמצת בעיניי, בניסיון לכבות את הגיצים שמציתים את זיכרונותי.

"מה איתך?" אני שואלת. אני בטוחה שלארן יש משפחה, או לכל הפחות אישה. עיניי מביטות בכיוון כף ידו, בזמן שהמחשבה חולפת במוחי. **אין טבעת.**

"לא. אני לא בקטע של מערכות יחסים."

תשובתו מעוררת את סקרנותי. הוא איש צבא? הוא בוודאי מבחין במבטי המסוקרן, בעודו מבזיק לעברי חיוך נוסף.

"אני בצבא," הוא מודה. אני קולטת שהוא לא מעוניין להרחיב יותר מדי בנושא, אז אני לא מנסה לדלות ממנו מידע נוסף. אני לא מציינת את העובדה שאני גם רוצחת מיומנת. אני אמורה לשמור על חשאיית בקשר ליחידה שאליה אני מצטרפת, אז אני מחליטה לא לדבר על זה. אבל המחשבה על כך מזכירה לי את הגיהנום שמחכה לי. **יחידת מאלום.** יחידת הכוחות האפלים שהם שולחים כשהם לא יכולים לשלוח אף אחת מיחידות ההתאבדות האחרות. מאלום, שדפקו את ריוט כשלא הגיעו לנקודת המפגש לפני שהכול התחרבן בפטגוניה.

"תודה על השירות שלך, אדוני," אני אומרת בערמומיות. עיניו מתרחבות בסקרנות, וחיוך עולה על שפתי. אני לא אתקל בו אחר כך בבסיס, נכון? קשה לי להאמין. בדרך כלל אני לא נוהגת לפלרטט עם

אנשי צבא, מפני שזה תמיד נגמר רע, אבל הגברים שאיתם אני בדרך כלל עובדת לא יפים כמו דוגמנים. הם מושחתים ורצחניים, כמוני. **נראה לי שהוא בסדר.** חוץ מזה, אין שום סיכוי שהוא יכול להיות חלק מהכוחות האפלים. הוא לא ניחן בקשיחות הנחוצה לכך. ארן צוחק בתגובה לדבריי ונד בראשו. "אני סתם קצין מדרג נמוך. אה, היי, בראדשו ער," הוא אומר, ומביט מאחוריי. אני עוקבת אחר מבטו ומביטה בגבר שיושב מעברי השני, הירך השנייה הצמודה לירך שלי. אני שוב פוגשת באותן עיניים כחולות קרות כקרח, ובאותה צלקת מאיימת המתנוססת תחת עינו השמאלית. הצלקת ממוקמת ממש מתחת לעפעף התחתון שלו, אך נראה שהיא כלל לא מפריעה לו. הוא בר מזל, אם הוא הצליח לחמוק מסכין שהתקרבה אליו עד כדי כך.

ג'נקינס לא היה בר מזל כמוהו. אני נרעדת נוכח הזיכרון של הדם הקולח מהחזה שלו. אני סוגרת את אגרופיי על ירכיי, ומנסה למצמץ בעיניי בניסיון להדחיק ממחשבותיי את רגעי חייו האחרונים שמוסיפים להדהד בתודעתי. אני צריכה לזכור אותו בתור החייל שהוא היה, ולא את איך שהוא נראה כשנטשתי אותו בשדה הקרב. הוא אמר לי להשאיר אותו שם, וכך עשיתי. מילאתי אחר פקודותיו האחרונות.

זה מה שרודף אותי יותר מכול, ההבזק החולף בעיניו נוכח ההבנה שאני נוטשת אותו שם, בדיוק כפי שהוא פקד עליי. הוא חשק את שיניו בקבלה וחייד.

הכאב לעולם לא ייעלם, הוא רק מוסיף להתעצם.

אני מכריחה את אצבעותיי הקפוצות להתרופף.

בראדשו מתבונן בי בשלווה, ארשת פניו קרה וחתומה. חוסר העניין שהבחור הזה מקרין פשוט כלתי נתפס. הם תאומים, ללא ספק, אבל עכשיו, כשאני רואה את שניהם מקרוב, אני שמה לב שהעיניים שלהם בגוונים שונים של כחול, ושהם הפכים גמורים. כמו אש וקרח.

"נלי." אני מושיטה את ידי כדי ללחוץ את ידו כפי שעשיתי עם

ארן, אבל בראדשו פשוט ממשיך לנעוץ בי את מבטו האדיש. נראה שהוא כלל לא מעוניין ללחוץ את ידי. אלוהים, מה יש לבחור הזה? ארן דוחף את כתפו בכתפי. "הוא מתנהג כמו שמוק לכולם, אל תיקחי את זה אישית." בראדשו לא מגיב, ואפילו לא נראה שהוא נעלב. הוא פשוט מרכיב את האוזניות על אוזניו ועוצם את עיניו. הריסים שלו ארוכים, מעטרים את עורו החיוור. אני בוהה בו למשך מספר רגעים יותר מכפי שאני אמורה. מעריצה את תווי פניו השמימיים, לפני שאני מסבה את תשומת ליבי בחזרה אל ארן. הוא מחייך בעליזות. "את רוצה להצטרף אלינו לכמה משקאות הלילה? או שכבר יש לך תוכניות?"

הוא מזמין אותי לצאת? החזה שלי רוטט מהתרגשות. האמת היא שיש רק אדם אחד שאני חוששת להיתקל בו לפני מחר. מכנים אותו בונז. השמועה אומרת שהוא האדם האכזר ביותר בכוחות האפלים. עושה רושם שהוא אוהב לנתץ לאנשים את בית החזה וממש לעקור משם את הלב שלהם. לפעמים את העצמות שלהם. ומכאן הכינוי המטריד שהדביקו לו.

למרבה הצער, הוא השותף שלי במאלום, ואני לא בטוחה כיצד אצליח לשרוד.

אבל ארן הוא לא בונז. אני בטוחה בכך. ואם גם ככה אהיה אומללה למשך החודש הקרוב, למה שלא איהנה קצת? אני מחזירה לו חיוך.

"בטח. אני רק לא יכולה לבלות בחוץ עד שעה מאוחרת מדי. יש לי כמה עניינים מחר בבוקר," אני אומרת בטון קליל כמיטב יכולתי. הוורידים שלי מתמלאים באדרנלין נוכח המחשבה שאזכה ליהנות מלילה חופשי אחד אחרון. אני מקווה שאצליח לגרום לארן להסכים להצטרף אליי לסטון.

הוא מחייך אליי חיוך זחוח קטלני. "לא הייתי אפילו מעלה על דעתי להשאיר מישהי מתוקה כמוך בחוץ עד שעה מאוחרת מדי."

מתברר שהבר הוא בעצם מועדון לילה של ממש. לא מסוג מועדוני הלילה הרוחים שאפשר למצוא בעיירות קטנות, אלא מהסוג שבכניסה שלו עומדים שומרים שבודקים הזמנות ורשימות.

אני משלמת לנהג המונית ובוהה בבניין. המוזיקה מתנגנת בעוצמה גבוהה, שבקושי אפשר לשמוע את השיחות המתקיימות בחוץ. כדאי שפשוט אחזור לבית המלון? אני שוקלת את האפשרות, אבל אז אני קולטת שארן מחכה לי וצועק את שמי.

לפני כן הייתי בטוחה שמכנסי הטייץ והחולצה הרכה והצמודה שלבשתי במטוס מתאימים לבילוי בבר, אבל עכשיו אני מרגישה כאילו שאני מתבלטת בין כל הנשים הצעירות יותר שלובשות חולצות בטן ומכנסיים קצרצרים במיוחד. לא שהבאתי איתי בגדים כאלה. ארזתי בחסכנות; אין בבעלותי יותר משלושה סטים של בגדים אזוריים. זאת הפעם הראשונה שאני מחוץ לבסיס מזה חודשים ארוכים. הכוחות האפלים אינם בדיוק בני חורין. אנחנו באמצע הדרך בין פושעים לכלבי ציד צבאיים.

ארן פוגש אותי בקצה המדרכה. "הינה היא. חשבתי שתחליטי לברוח, אם לא אהיה פה בשביל לתפוס אותך." הוא קורץ אליי, והתגובה היחידה שאני מצליחה להפיק היא חיוך נבוך.

"באמת שקלתי את האפשרות הזאת."

הוא מגחך ומוביל אותי היישר לעבר הכניסה. אני מעיפה מבט לעבר תור האנשים העצבניים הממתינים להיכנס, קוצר רוחם וזעמם ניכר בהם. אני שונאת שאנשים עוקפים בתור. השומר שולח מבט זועף בכיווני, אבל ארן מהנהן אליי בראשו והוא מניח לי לעבור בלי להקים מהומה.

בהתחשב במראה החיצוני שלו, לא הייתי חושבת שארן הוא אחד שמרכה לבלות במועדוני לילה.

"כבר היית פה בעבר?" הוא שואל בקול קטיפתי, וכורך את זרועו סביב כתפיי. גל צינה חולף בעמוד השדרה שלי, וליבי מתחיל להלום בפראות. אני מגידה בראשי לשלילה, והוא מחייך בשביעות רצון. "תתכונני ללילה פרוע כמו בסרטים."

אנחנו נכנסים לרחבה המרכזית של המועדון. חשוך פה וקשה להבחין בפנים של האנשים. אורות כחולים וסגולים מכליחים בקצב המוזיקה המהדהדת ברחבי המקום, ואני חשה בהתרגשות המפעמת בעורקיי. עשן מסתלסל באוויר, בזמן שהאורות מהבהבים בין הצללים וניחוח קלוש של אלכוהול עולה באפי.

לא יצא לי לבקר במקום כזה מאז הייתי בת עשרים ושתיים, אבל המועדון הזה הרבה, הרבה יותר מפואר.

ארן מחייך אליי, ניכר שהוא מרוצה מהבעתי הנדהמת. הוא מרים את קולו ואומר, "אני אביא לנו משהו לשתות."

"תביא לי פחית סגורה," אני צועקת מבעד לצלילי המוזיקה הרועשת. חיוך שובבי עולה על פניו.

"בחורה חכמה." הוא קורץ אליי ונעלם בין המוני האנשים המתקבצים על הבר.

אני צוחקת ומגידה בראשי, תוהה כיצד הערב יתפתח. אני בהחלט לא אתנגד ליהנות מסטוץ שיעזור לי לשכך מעט את החרדה שאוחזת בי בשל מה שמצפה לי מחר. ארן נראה כמו טיפוס שטוב בסטוצים. במסגרת תחום העיסוק שלנו, זאת תכונה לא רעה בכלל. החיים שלנו חולפים במקרה הטוב, ואנחנו תמיד נמצאים בדרכים. אבל במקרה שלי, אני שייכת למחתרת; לא יכולתי לנהל מערכת יחסים גם אם הייתי רוצה לעשות זאת.

עושה רושם שארן עשוי להתעכב שם למשך זמן מה. אני מצרה את מבטי בעורדי מתבוננת בו מנסה לשבות את תשומת ליבו של הברמן, אבל יש שם כל כך הרבה אנשים שצועקים ומנופפים בכרטיסים שלהם, שקשה לי להאמין שהוא יחזור בקרוב. אני סורקת במבטי את המוני האנשים המקפצים ומתנועעים לצלילי המוזיקה על רחבת הריקודים. היא ממוקמת במרכז המועדון, וישנם מושבים המכתרים את הרחבה מסביב, ככה שאנשים יוכלו לנוח ולשתות. הקצב מהדהד בכזאת עוצמה, שהוא מרטיט את עצמותיי. אני מחייכת לעצמי ומפלסת דרך בין הגופים החמימים והמיוזעים של השיכורים הרוקדים, למקום בו אני בטוחה שאף אחד לא יראה שאני עושה חיים משוגעים.

זאת תחושה שונה לגמרי, להיות במקום שבו אף אחד לא מכיר אותך. שבו אין אף אחד ששופט אותך על הבחירה שלך להשתחרר ולהתפרק.

אני רוקדת כבר עשר דקות בתנועות מאופקות יחסית, אבל אז מתחילה להתנגן גרסת רמיקס המועדונים של השיר "Hey Mama" של David Guetta, וכולם מתחילים לשאוג בהתלהבות. זאת הרגשה משכרת, והלב שלי מתחיל לפעום בעוצמה בחזי. אני מניחה לגופי לזרום עם ההתרגשות שלהם ולהתנועע לצלילי הבס, תוך כדי שאני מונעת את מותניי לקצב השיר.

העפעפיים שלי כבדים, הסנטר שלי מוטה למעלה ובמקרה יוצא שמבטי נוחת על אחד הקירות הרחוקים. בראדשו נשען עליו. זרועותיו שלובות באדיקות, והוא לבוש כולו בשחור, הקפוצ'ון עדיין מכסה את ראשו. לרגע שוטף אותו הבזק של אור סגול, מאיר את עיניו הקרירות ואני מגלה שהן ממוקדות אך ורק בי, כאילו שבמשך כל הזמן הזה הוא התבונן בי כשנענעתי את מותניי. לפני כן לא הצלחתי לבחון ביסודיות את הקעקועים המעטרים את הצוואר שלו, אבל ברגע שהאור אופף אותו, אי אפשר שלא לשים לב לדיו המעטר את עורו לאורך קו הלסת המושלם שלו.

יש משהו באופן שבו הוא נועץ בי את מבטו, כמו גבר רעב השוקל לבצע מעשה אכזר. אף אחד לא צריך לספר לי שאין בראשו ולו מחשבה טובה אחת.

סביב הבחור הזה מתנוססים אינספור דגלים אדומים. אבל אני לא מצליחה להעתיק ממנו את מבטי. הוא מהפנט אותי, אפילו מפחיד אותי, ואני אחת שיכולה להרוג גבר תוך חמש שניות.

צינה חולפת בוורידיי בגלל מבטו הבוחן, אבל אני לא מפסיקה לרקוד. למשך מספר שניות אני מחזירה לו במבט נוקב משלי, כדי להראות לו שאין לי כוונה להניח לו להפחיד אותי, לפני שאני מכריחה את עצמי להסב את מבטי כבדרך אגב, כאילו שדמותו לא מהפנטת אותי.

איך שכחתי מהתאום הפסיכי? אני גוערת בעצמי ומגלגלת את

עיניי. אני מסרבת להניח לו לדעת שהמבטים הבוחנים שהוא נועץ בי משפיעים עליי ככה. אימא שלי תמיד הייתה אומרת שאני בקטע של בחורים רעים. קשה לי להאמין שהיא ידעה שכשאגדל אהיה בקטע של בחורים שבבירור סובלים מבעיות נפשיות. בחורים שעליהם את לא מספרת לאלוהים בזמן שאת מתפללת בכנסייה בניסיון לקבל מחילה על החטאים שלך – בחורים שמגיעים עם מטען רגשי כבד ועם סיפורי רקע אפלים.

במחווה סקרנית ואולי מעט מתגרה, אני מרימה את הריסים שלי באיטיות בכיוונו ורואה שהוא עדיין בוהה בי בלי להניד עפעף. חמימות מתלקחת בגופי למראה התעוזה שלו. לא מזיז לו שאני מישירה אליו מבט. הוא נראה קר רוח לגמרי בזמן שאני ממשיכה לרקוד. לא מוטרדת מהמבטים שלו, אני מנענעת את מותני ומרימה את ידיי לאוויר כמו כולם, אבל אני שמה לב שאצבעותי מתהדקות סביב זרועו וששפתו התחתונה נמחצת תחת שיניו.

אה. עושה רושם שהחומות שלו לא כל כך חסינות, אחרי הכול. בעודי ממשיכה לרקוד, מישוה ניגש אליי מאחור, וחולף עם קצות אצבעותיו על מותני במחווה של שאלה חרישית. אני מחייכת, ועונה על השאלה בכך שאני נשענת לאחור ומצמידה את הישבן שלי לזקפה נוקשה.

כן, עבר לא מעט זמן מאז יצא לי לבלות במועדון כזה. במועדון שבו האוויר רווי בתשוקה ובאלכוהול. במועדון שבו זרים ייגעו בגוף שלך, בתקווה שתרשי להם.

השותף החדש שלי לריקוד נענה לי ללא היסוס, ומייד מתחיל להתנועע למקצב מותניי. הוא חופר את קצות אצבעותיו לתוך מותניי בעודנו מתנועעים לצלילי המוזיקה; נשימתו הולכת ונעשית כבדה יותר. לרגע אני שוכחת את עצמי, ומניחה לגבי להישען כנגד שריריים נוקשים ונהנית מניחוח הבושם הממלא את נחיריי.

אני מביטה לאחור, למקום שבו עומד בראדשו, אבל הוא כבר לא שם. אני לא מודאגת יותר מדי, נוכח הזקפה שמתחככת בישבן שלי, אבל אני לא צריכה לתהות לאן הוא נעלם במשך זמן רב.

"הי, מה אתה עושה?" צועק הגבר מאחוריי בזעם. הגוף שלו מתנתק מגופי במהירות, והאוויר הקר מייד הורס לי את מצב הרוח. המוזיקה קולנית, ובשלב הזה אני מרגישה כאילו זו שמפעילה את ליבי. אני מסתובבת ורואה שבראדשו דוחף את הבחור שאיתו רקדתי הצידה. הוא נראה כאילו שהוא רוצה לדחוף את בראדשו בחזרה, אבל הוא מעיף מבט חטוף במבנה גופו המאיים ובמקום זאת בוחר לסנן קללה ולהיעלם בין האנשים.

אני מזעיפה פנים וצועקת, "מה הבעיה שלך?"

בראדשו מסב אליי את תשומת ליבו בחטף, עיניו עדיין קרות כקרח, אבל כעת יש בהן קורטוב של עניין. "את פה איתנו." זאת הפעם הראשונה שהוא פוצה את פיו, ולרגע כל הצלילים מסביבי מתפוגגים ונעלמים. קולו נשמע בעוצמה בתוך ראשי, על אף שהוא בכלל לא צעק. אני רוצה לשמוע אותו שוב.

אני בולעת רוק בכבדות ומחליטה פשוט להניח לזה, לא בטוחה מה כוונותיו.

השיר הבא מתחיל להתנגן במלוא העוצמה, גרסת הרמיקס של "Summertime Sadness" של Lana Del Rey. בעודי חוזרת לרקוד, אני מקבעת את מבטי בעיניו של בראדשו. עיניו הקרירות בוהקות מהאורות המבליחים. הנחיריים שלו מתרחבים ולסתו מתהדקת.

אני מסתובבת כדי לחמוק ממבטו היוקד, מניחה לגופי למצוא את הקצב בשנית. אלוהים, אני מקווה שארץ יחזור בקרוב עם המשקאות. כפות ידיים מחוספסות מחליקות על גבי מותניי. אני לא צריכה להסתובב בשביל לדעת שהן שייכות לבראדשו. הן קשות ותובעניות, נוקשות כפי שהוא נראה, ויחד עם זאת יותר חושניות מכפי שאי פעם יצא לי לחוות. אולי זה בגלל הזדוניות שמאחוריהן. העוצמה של לפיתתו. חום מתלקח בגופי, בזמן שהוא נועץ את אצבעותיו בבשרי.

כמו מתוך אינסטינקט, הגוף הבוגדני שלי נמס לתוך המישורים הנוקשים של החזה שלו. אני מופתעת לטובה מהשרירים שאני מרגישה

מתחת לקפוצ'ון שלו. גם הוא בצבא, כמו אחיו? אני מחככת בו את הישבן שלי, ומחייכת בשביעות רצון כשאני קולטת שהוא נוקשה. הוא משאיר את אחת מידיו על מותניי המתנועעות, בזמן שהוא תוחב אצבע תחת החולצה שלי, מלטף את עור בטני, כמו מבקש רשות. החיוך שלי מתחיל לכאוב מחילופי הדברים הללו. אני מחליקה את ידי מטה, לעבר היד שלו, ודוחפת אותה מעט למעלה, כך שידע שאני נותנת לו אישור לחקור.

בראדשו פולט צחוק אפלולי ורפה כל כך, שהוא בקושי מגיע לאוזניי. זהו צליל כל כך רווי תאווה, שאני נאלצת להדק את ירכיי בחוזקה בניסיון לרסן את עוצמת התגובה שמשתוללת בתוכי.

אלוהים אדירים. מי הבחור הזה?

פירוק 2

...

נל

אני מאבדת את עצמי ברגעים הקצרים האלה שאני חווה איתו. אנחנו רוקדים כאילו שהגופים שלנו מכירים מקרוב זה שנים ארוכות. הריח שלו אופף אותי, ואני נושמת אותו לתוכי. הוא מדיף ניחוח של יער רענן – בבוקר, לפני שהערפל מתפזר.

הפה שלו מתקרב אל כתפי, ואני נועצת את שיניי בשפתי נוכח המחשבות שמפעמות בראשי. תזייני אותי, זה הלילה האחרון שלך למשך אלוהים יודע כמה זמן.

בתחילת השיר הבא, ארן חוזר ובידיו שני משקאות. הוא מחייך אל שנינו בשובבות. אני מופתעת שבמקום לקנא, הוא דווקא נראה משועשע נוכח המראה של שנינו רוקדים יחד. אני מפסיקה לרקוד, לחיי סמוקות ממבוכה.

ארן מגיש לי שפריצר בפחית, שנותרה סגורה כפי שהבטיח, ולוגם לגימה ארוכה מהפחית שלו לפני שהוא צועק, "הצלחת לשכנע את בראדשו לבוא לפה לרקוד איתך? לעזאזל, מה עשית? תפסת לו את הזין או משהו כזה?" בראדשו לא צוחק. גם

אני לא צוחקת. ארן פורץ בצחוק בתגובה לבדיחה שהוא סיפר על חשבוננו.

"אין לך בעיה שנרקוד ביחד? הייתי די –"

ארן קוטע אותי, "למען האמת, קיוויתי שתבלו יחד הערב." הוא שולח בכיווני חיוך עקלקל. למה פתאום אני מרגישה מנוצלת? אני הייתי אמורה להיות זאת שמנצלת אותו. הוא מביט בי בגבות מכווצות, בעורו מבחין בדאגה העולה בעיניי. "קשה לו להסתדר עם נשים... את יודעת, כי הוא שמוק. חשבתי שיכול להיות ששניכם תסתדרו." הוא אומר את זה בכזאת תמימות, שאני פשוט לא יכולה להתעצבן עליו. במיוחד לא בהתחשב בכך שהם חולקים את אותן פנים מלבבות. למה שאהיה מוטרדת ממה ששוכן מתחת לזה?

"מה אתה אומר. אולי כדאי שהוא ינסה לא להתנהג כמו איזה חלאה," אני מטיחה בתגובה. האצבעות של בראדשו ננעצות כמותניי בגלל ההערה שלי. אני נושאת את עיניי ומביטה בו מעבר לכתפי. להרף עין הוא מרכין אליי את מבטו, כוונותיו לא ברורות, לפני שהוא מסב את מבטו בחזרה אל אחיו.

תחילה רציתי את ארן, אבל זה יהיה שקר מצדי אם אטען שלא רציתי את בראדשו אפילו יותר. יש סודות ושדים המסתתרים מאחורי הבעת הפנים נטולת הנשמה שהוא עוטה. משהו פגום ושבור הנסתר מעיני כול.

אנחה חומקת מבין שפתיי, בעודי פותחת את הפחית שלי וגומעת אותה בשקיקה. בראדשו ניגש לעמוד ליד אחיו כשהם מחליפים כמה מילים. אבל אני לא מצליחה לשמוע מה הם אומרים מבעד לצלילי המוזיקה הרועמת. ואז הם מתבוננים בתדהמה בפחית הריקה שאני מוחצת בין כפות ידיי.

"מה? ציפיתם שאלגום מהפחית שלי באיטיות?" אני מסרבת להרגיש נבוכה נוכח כישורי השתייה שלי.

ארן פורץ בצחוק וטופח על שכמו של בראדשו. "אתם יכולים להסתלק מפה. אני בטוח שלא אהיה רחוק מאחוריכם." הוא קורץ

אלינו. הדם שלי מהדהד באוזניי בעוצמה, בעודי יוצרת עם בראדשו קשר עין.

"להסתלק מפה?" השאלה שלי לא מופנית לאדם ספציפי. הסטוץ שרציתי נראה מבטיח, אבל הוא יקרה עם האח הפסיכי, ולא עם הבחור שאיתו חשבתי שזה יקרה.

בראדשו מהנהן לעבר אחיו, וארן נושק למצחי לפני שהוא מנופף לנו לשלום. רגע. בראדשו מדריך אותי לעבר הכניסה למועדון, היכן שהמוזיקה פחות רועשת, לפני שאני מתחילה להאט את קצב צעדיו. הוא משפיל אליי את מבטו בשאלה. ההילה הקרירה שבעיניו נעלמה, ואני תוהה אם זה מפני ששנינו יודעים לאיזה כיוון הערב הזה מתקדם.

"בוא נלך למלון שלי," אני אומרת בתעוזה. אני גם מתכוונת לגרום לו להירשם יחד איתי בדלפק הקבלה, לפני שנעלה לחדרי. אף פעם אי אפשר להיות זהירה מדי. צפיתי במספיק סדרות פשע אמיתי כדי להפוך כל אדם שפוי לפרנואיד, אפילו שהכשירו אותי לחסל אדם ביותר דרכים מכפי שלמישהו יש זכות לדעת. בראדשו הוא אחד מהאנשים הנדירים שמצליח לערער את שלוותי.

הוא מחייך בפעם הראשונה, וזה מחזה מרהיב ביופיו. איכשהו החיוך שלו משווה לו מראה מסתורי יותר.

"קדימה," אומר בראדשו מחייך אליי שוב את אותו החיוך. **אלוהים אדירים.** הוא בחור מהסוג שהייתי משריינת לעצמי שלושה ימי חופשה רק בשביל שאוכל להזדיין איתו במשך שבועים ושתיים שעות ברציפות.

הלחיים שלי מתלהטות בזמן שהוא אווז בידו ומדריך אותנו לעבר היציאה מהמועדון. הוא מוביל אותי אל מגרש החניה החשוך, ועוזר לי לעלות על אופנוע ספורט. אני מנסה לרסן את החיוך שמאיים לעלות על שפתיי. הוא **בהחלט מלא בהפתעות.** בראדשו מגיש לי את הקסדה שלו, ואני מביטה בו בגבה מורמת.

"תחבשי אותה את," הוא אומר בקול נוקב, כמעט כועס על כך שאני מוטרדת שהוא לא יחבוש קסדה.

שמוק. אני חובשת את הקסדה לראשי, מתיישבת מאחוריו, עוטפת את גופו הרחב בזרועותיי ומשלבת את אצבעותיי. זאת לא הפעם הראשונה שאני רוכבת על אופנוע, אבל מפני שכראדשו נוהג, אני מתרגשת כאילו שזאת באמת הפעם הראשונה שלי על אופנוע. הוא מתחיל לנסוע במהירות מסחררת, אולי בניסיון להבהיל אותי, אבל אני פשוט מחייכת ומניחה לראשי להיצמד אל גבו.

הידיעה שייתכן מאוד שזאת תהיה ההזדמנות האחרונה שלי להתמסר לעונג מציפה אותי בחרדה. אבל אני אדאג שזאת תהיה חוויה שתיחקק בזיכרוני. לא התרגשתי ככה מאז שסמל ג'נקינס הצמיד אותי לפינה בתא מקלחת כשהעבירו אותי לראשונה לריוט.

אנחנו נרשמים בדלפק הקבלה של בית המלון, ועושים את דרכנו אל החדר שלי ללא פטפוטים מיותרים. היעדר הניסיון מצידו ליזום שיחה גורם לשיער בעורפי לסמור. אני מודעת היטב לחום הרושף ממבטו היוקד, כשאני פותחת את החדר עם כרטיס המפתח.

אני מניחה את תיק היד שלי על הדלפק בכניסה, עם מחשבות על כך שזה עלול להיות ממש מטופש. האמת היא שמעולם לא הזדיינתי עם אדם זר. אבל ידי החלקות המונחות על בטני שמות קץ לכל ספק שהיה לי בזמן שהוא מושך אותי לאחור כנגד החזה הרחב שלו. עיניי נפערות לרווחה. הוא כבר הוריד את הקפוצ'ון, וחולצתו הדקיקה היא הדבר היחיד שמסתיר את שרירי הבטן שלו. הוא מרכין את ראשו ומצמיד את שפתיו אל עצם הבריש שלי. הבל פיו חמים כנגד עורי.

הוא מסובב אותי לעבר החזה שלו ומרכין אליי את ראשו לנשיקה. אני פותחת את הפה כדי לומר משהו, במקום פשוט לגשת ישר ולעינין, אבל הוא משחרר אנחה ונועץ בי מבט נוקב. כשאני קרובה אליו ככה, הצלקות שלו נראות בבירור, בולטות ואדומות יותר. טריות. הן בנות שנה אולי. שנתיים, לכל היותר.

"לא באתי לכאן בשביל להכיר אותך." קולו חמור סבר. מרוחק.
 "אה... סליחה. אני לא עושה את זה לעיתים קרובות, ככה..."
 קולי דועך ואני משפילה את מבטי. הדם בעורקיי מתלהט ממבוכה. אין בו ולו טיפה אחת של רחמים.

בראדשו מטה את ראשו וזוקף את סנטרי בידו, ואז הוא נועץ את מבטו הקר בעיניי, כאילו שאני ארוחה שהוא רוצה לטרוף ולהמשיך הלאה בחייו. העיניים שלי נודדות אל אוזניו, במרכז של כל אחת מהן מתנוססים שני עגילים שחורים דמויי חפתים. "אני אוביל," הוא אומר ברוגע ומקרב את שפתיו אל שפתיי.

בניגוד לאישיות שלו, שפתיו הן השפתיים הרכות ביותר שיצא לי לנשק אי פעם. ניחוח היער הרענן שלו אופף אותי, וכן רגע אני נשאבת לרגע הזה יחד איתו.

זאת לא נשיקה רומנטית מהסוג שעליה אנשים חולמים. היא לוחטת ורוויית תשוקה. בראדשו מוליך אותי לעבר המיטה ומשכיב אותי על הסדינים. הוא מעמיק את הנשיקה התקיפה שלו, והלשונות שלנו נפגשים בפראות. השיניים שלו לא מאחרות להצטרף. אני גונחת בזמן שהוא נושך את שפתי התחתונה הבשרנית.

הוא קוטע את הנשיקה, שולח את ידו, פושט את חולצתו מעל ראשו ומשליך אותה אל הרצפה. אני מתבוננת בו מבעד לעיניים מצועפות ומעריצה את גופו החטוב. גופו מכוסה בכל כך הרבה צלקות, שאני בטוחה שגם הוא משרת בצבא. על בסיס חומרת הצלקות, אני משערת שהחתכים הארוכים שמשסעים את גופו נוצרו מסכין קרב. חורי קליעים הותירו בעורו סימנים שנראים כמו קרני אור המתפצלים ממקור אחד. אני רוצה לשאול אותו עליהן. אני רוצה לשמוע את הסיפורים שלו. אבל רואים בכירור שהוא לא מעוניין לדבר, וכנראה שמוטב כך. אז אני מעריצה אותו בדממה, ומניחה לתנועותיו לפוגג את מחשבותיי.

עיניו של בראדשו מוצאות את עיניי, בזמן שהוא פושט את מכנסיו באיטיות. אני שולחת את ידי לעבר החגורה שלו, אבל הוא עוצר בעדי.

"אני מעדיף לעשות את זה בעצמי," הוא מתוודה בחיוך אפל. אני בולעת רוק בכבדות, מנסה להישאר רגועה, בזמן שהגוף שלי עומד להתפקע מרוב לחץ. אני מתפתלת נוכח עוצמת התשוקה שבוערת בי, אבל אני אוהבת את הקצב האיטי שהוא מכתוב. הוא

אוהב להיות בשליטה, ועושה רושם שיש בי איזושהו חלק מושחת שחושב שזה ארוטי.

הוא משחרר את הזין שלו וזורק קונדום על הסדינים, שיחכה לנו ברגע שנהיה מוכנים.

עיניי מתעכבות למראה איברו המרשים. לא ציפיתי לפחות, למען האמת. שמוקים תמיד מצוידים היטב משום מה.

כעת בראדשו מסב אליי את תשומת ליבו. הוא מוריד את החולצה שלי באיטיות ומתקדם בנשיקות מבטני אל החזה שלי. הוא מתיר את החזייה שלי ופושט אותה יחד עם החולצה שלי מעל ראשי. לאחר מכן הוא מקלף מגופי את מכנסי הטייץ ואת התחתונים. הפטמות שלי מתקשות כנגד האוויר הצונן בחדר. הוא מרכין את שפתיו אל אחת הפטמות שלי, תוך כדי שהוא מלטף את השנייה בעדינות.

אני מתפתלת תחתיו בזמן שהוא מצליף בשד שלי בלשונו ומסחרר אותה סביב הפטמה שלי באכזריות. הוא מעביר את הזין שלו על החריץ הרטוב שלי, מתגרה במרכז העונג שלי, עד שהציפורניים שלי ננעצות בגבו. נהמה נמוכה רוטטת בחזה שלו, בזמן שהוא שולח את ידו מטה ומשתמש בשתי אצבעותיו, מסחרר אותן על הדגדגן שלי במעגלים. גבי מתקמר והוא מצמיד אותי אל החזה שלו, תוך כדי שהוא מתנשם בכבדות ומנשק את צווארי.

הוא מפמפם את מותניו בעדינות, מחכך את הזין שלו בבטן שלי ומרטיב את עורי בטיפת זרע. אלוהים. הוא שולח את ידו מאחוריי ולוקח את הקונדום, ואז הוא אווזו בו בין שיניו הלבנות ופותח את האריזה באיטיות, תוך כדי שהוא ממשיך להתבונן בעיניי בנחישות. וממש ככה, הוא הפך קונדומים לדבר סקסי.

בראדשו שם את הקונדום על הזין שלו ומחייך אליי בזחיחות בזמן שהוא שולח את ידו ומחדיר לתוכי שתי אצבעות. אני גונחת כשאני מרגישה את עוצמת החדירה לתוכי כשהוא מתחכך בקירותי הפנימיים, מענג את נקודת הג' שלי באמצעות האצבע שלו ומחייך כשאני מפצירה בו שלא יפסיק. הוא שולף את אצבעותיו מתוכי

לפני שהאורגזמה שלי תמשיך להתעצם, ואז מציג בפניי את הראיות לתשוקה העזה שאני מרגישה אליו.

"את רואה כמה את רטובה בשביל אדם זר? איזו ילדה טובה. את גם תצעקי בשבילי? זה מאוד ישמח אותי אם תצעקי," הוא לוחש, אבל קולו אינו משרה עליי רוגע. הוא סקסי ומפחיד. דומיננטי.

מי הגבר הזה, לכל הרוחות? אני מוצאת את עצמי תוהה שוב. הוא ממקם את קצה הזין שלו בפתח גופי ומתחיל להתגרות בי, דוחק פנימה רק את הקצה, ואז ממהר לצאת החוצה. אני יכולה להרגיש איך אני נמתחת לקראתו, בכל פעם ופעם תנועותיו חודרות עמוק יותר ונוגעות בכל הנקודות הרגישות שלי.

אני מייבבת והצליל מחזיר את תשומת ליבו אל שפתיי. הוא גוהר מעליי ולוחש כנגד שפתיי, "אני אוהב את זה חזק." הגבות שלו מכווצות בריכוז, והקצב האיטי של חדירותיו כל כך מייסר, עד שמותניי מתחילות להתנועע מעצמן, מנסות להכניס אותו עמוק יותר לתוכי.

מרכז העונג שלי פועם מעוצמת המילים שלו, ואני מהנהנת בראשי, שיכורה מתשוקה.

אני מרגישה את חיוכו שבע הרצון על שפתיי, ופולטת אנחה בזמן שהוא משכיב אותי על הצד. הוא נותר על ברכיו ומתחיל להתמקם בין הירכיים שלי. הוא מושך את רגלי הימנית ומשעיין אותה על החזה שלו בזווית אנכית. מזל שאני גמישה, אחרת זה היה כואב. חיוכו האכזרי אומר לי שזה גם מה שהוא חשב לעצמו.

"פאק, הגוף שלך מושלם."

הוא עוטף את החלק העליון של ירכי בכף ידו וכורך את ידו השנייה סביב מותניי. ואז הוא חודר אליי בפראות. אני צועקת, עד שאני נאלצת לשלוח את כף ידי אל פי בניסיון לרסן את היבבות שנפלטות מפי. אבל הגניחות שלי קולניות לא פחות. בראדשו רק פולט מפיו גניחות רפות, בזמן שהוא מזיין אותי חזק יותר מכפי שאי פעם זיינו אותי. השרירים שלו עובדים במרץ ומתגמשים בקלות. הוא אל בדמות אנוש.

העיניים האכזריות שלו ננעצות בעיניי ללא שמץ של בושה, נהנות מתווי פניי המתעוותים נוכח המעבר החד בין עונג לכאב. הוא עוצר לרגע והופך אותי על הבטן שלי, ואז הוא שוב חודר לתוכי לפני שהוא מעביר את ידו במורד זרועי ועוטף את מפרק כף ידי באצבעותיו. אני גונחת בזמן שהוא מניע את מותניו והזין שלו ננעץ בתוך הכוס שלי. הוא ממלא אותי עד אפס מקום, מגיע עד לחלקים העמוקים ביותר בבטני, וזאת תחושה כל כך פאקינג נעימה.

כל כך נעימה, שאני בקושי שמה לב כשהוא מושך במפרק כף ידי ומצמיד אותו אל הסדינים מעל ראשי, ואז כורך את ידו השנייה סביב צווארי. נשימתי נעתקת מפי. לרגע אוחזת בי בהלה, מפני שהוא שולט בי בצורה מוחלטת, אבל אז הוא מניע את מותניו בעודו חודר אליי וכן רגע הנשימות שלי משתנות והופכות לזעקות עונג.

הוא ממשיך להתנועע בתוכי עד ששנינו סמוקים ותנועותיו מאיטות, ואז הוא יוצא מתוכי לגמרי ושוב חודר לתוכי עד הסוף, כל כך חזק, שאני זועקת עם כל חדירה וחדירה, שוב ושוב, עד שעייני מתגלגלות לאחור. הוא גורם לי להתנשם ולזעוק כאילו הוא הגבר הראשון שמזיין אותי.

"אלוהים!" אני זועקת בזמן שמותניי נרעדים, ואני גומרת על הזין שלו. הוא לא מרפה. האורגזמה הבאה שלי כבר מתחילה להיכנות שוב. ואני לא בטוחה שאוכל להתמודד עם עוד הרבה מזה.

בראדשו מעביר את ידו במעלה גרוני, לעבר הפה שלי, מחדיר שתי אצבעות בין שפתיי ומתנשם באוזני. "איזה אלוהים? הלילה את צועקת ומתחננת אך ורק אליי. אחרי מה שאעשה לך, שום אל כבר לא יוכל לעזור לך." עייני מרפרפות ונעצמות נוכח דבריו, ואני מתחילה למצוץ את אצבעותיו.

הוא מגחך ומתחיל להתנועע חזק יותר. אני זועקת שוב, חופנת את הסדין באגרופי ונועצת את שיניי באצבעותיו. הוא נאנק ושולף את ידו מתוך הפה שלי ובמורד הלסת שלי כדי להטות את ראשי לאחור, כך שהוא יוכל לנשק אותי. הוא תוחב את לשונו לתוך הפה שלי וכובש אותי. הנשימות שלנו מתערבבות בזמן שאנחנו טורפים זה את זה. קצב

החדירה שלו הולך וגובר, בזמן שנשימותיו הולכות ונעשות קולניות יותר. כל גופי נרעד מתחושת הפורקן המתלקחת ברחבי גופי כאש יוקדת.

אני נאחזת בסדינים בזמן שהוא גומר מספר שניות אחריי, תוך כדי שהוא מצמיד את מותניו אל מותניי בחוזקה וכורך את זרועותיו סביב החזה שלי, בזמן שהזין הקשה שלו מפעם בתוכי. הוא צמוד אל צוואר הרחם שלי, רוטט ונרעד עם כל תנועה ותנועה. מעולם לא הרגשתי כל כך מלאה ומסופקת. הוא חושק את שיניו ונאנק מספר פעמים נוספות, לפני שגופו נרפה על גופי.

קצב נשימותינו מאט, והוא מסובב אותנו כך שנשכב על הצד. הוא מצמיד אותי אל החזה שלו בחוזקה, איברו עדיין נעוץ עמוק בתוכי. אהיה מופתעת אם הקונדום לא נקרע במהלך הזיון הפראי שלנו. אני בדרך כלל לא בקטע של חיבוקים עדינים – ג'נקינס היה היחיד שהורשה לחבק אותי – אבל מאחר שאני מעניקה לעצמי לילה אחד אחרון של עונג, אני עוצמת את עיניי ומתרפקת על החוויה.

בראדשו מלטף באגודלו את צד גופי מספר פעמים, תנועות ליטוף ארוכות ואיטיות, לפני שהוא מצמיד נשיקה לכתפי. הוא שולף את הזין שלו מתוכי באיטיות, ואני נותרת עם תחושת ריקנות. אני רוצה לדבר איתו ולהכיר אותו, גם אם רק קצת. אבל די במבט בודד בתווי פניו הקרירים כדי שאנצור את לשוני. כאילו שהוא לחץ על מתג, לפתע הוא שוב אפוף באותה הילה מרוחקת.

עשינו את מה שהיינו אמורים לעשות. זה כתוב בפנים שלו.

טוב. אני מחליטה לגמול לו במטבע דומה.

אני מחייכת חיוך כנה לעברו בעודי נעמדת כדי לחלוף על פניו בדרכי לחדר האמבטיה. "היית זיון טוב. אתה יכול לצאת מפה בעצמך." אני אומרת בקול נחוש ככל האפשר. אני מעדיפה להיות זאת שמתנהגת בקרירות לגבי הפרידה שלנו, במקום שהוא יעשה זאת. באורח פלא, אני מצליחה למנוע מעצמי לשלוח בכיוונו מבט אחד אחרון. לעולם לא אשכח את העיניים הקרות האלה ואת פניו עוצרות

הנשימה. את הצלקות שאוצרות בחוכן מיליון שאלות וסיפורים שלעולם לא אשמע.

אני סוגרת את דלת חדר האמבטיה מאחוריי, פותחת את הברז במקלחת ונכנסת פנימה לאחר שאני מבחינה באדים מתחילים להתפשט.

זה היה לילה נחמד. מחר שוב אחזור להיות רוצחת. אשיל מעליי את בגדי הכבש ואהיה מי שאני. אבל היום היה כיף, אני חושבת לעצמי בעודי מקרצפת את עורי בסבון. לא משנה עד כמה אני חושבת שאינני ראויה להתמסר לדברים שמסבים לי אושר. אני רוצה לחשוב שחבריי המתים ליחידה יעודדו אותי ליהנות מחגיגה אחת אחרונה, לפני שיזרקו אותי שוב לביצת הדם והרפש.

הדלת נפתחת בקול חריקה בזמן שאני חופפת את שערי בשמפו. אני שוטפת את הפנים ומנגבת את עיניי לפני שאני פוקחת אותן. פרפרים מתחילים לרפרף בכבני, ואנחת הפתעה רפה בוקעת מבין שפתיי.

בראדשו נמצא במקלחת איתי, מתבונן בי בעיניים שאינני מצליחה לפענח.

"למה אתה עדיין פה?" אני שואלת, לא מצליחה להישמע אכזרית כפי שניסיתי.

זווית שפתו מתעקלת, והוא משעין את ידו על הקיר מאחוריי. "אף אחת לא גירשה אותי מעולם, ולא אהבתי את זה." אני פולטת נשיפה זועפת ומגלגלת את עיניי. חיוכו הזחוח רק הולך ומתרחב.

"אני חייבת לקום מוקדם, ככה ש..."

הוא פורץ בצחוק, וזה מכה בי באלם. באמת שלא חשבתי שהגבר הזה מסוגל לצחוק. אני מאגרפת את כפות ידיי לצירי גופי נוכח החמימות הפושטת בליבי רק מעצם צליל צחוקו המחוספס. אולי כי אני יכולה לקלוט שצחוקו נדיר על אף היותו אדם זר. בראדשו לא מרבה להשתמש בצחוק שלו.

"הינה זה שוב. זאת לא הרגשה נעימה במיוחד."

אני מסתובבת כדי להפנות אליו את גבי, אבל הוא אוחז בסנטרי ומצמיד את שפתיו לשפתיי בנשיקה אימתנית. כשהוא נסוג לאחור, עיניו רוויות סקרנות בעודו בוחן את פניי בקפידה.

"חשבתי שלא באת הנה בשביל להכיר אותי," אני אומרת בטון צורמני.

הוא מרכין את ראשו ומעביר את לשונו ממרכז גרוני מעלה לעבר שפתיי, ואז הוא מנשק אותי מספר פעמים לפני שהוא ממלמל, **"תשאלי אותי משהו."**

חום חדש פועם בין ירכיי. אני מניחה לו להדריך אותי לעבר הקיר בזמן שלשונו מלקקת את עצם הבריא שלי, הוא טועם מבשרי הרטוב וממשש בכפות ידיו כל סנטימטר וסנטימטר מגופי.

אני כובשת גניחה ואומרת, **"האמת היא שהייתי די רעבה, והתכוונתי להתרחץ וללכת לדיינר ההוא שראינו בדרך לפה."**

בראדשו נסוג מעט לאחור ובוחר אותי במבטו. הוא מצר אליי את עיניו, כאילו שהוא לא מצליח לפענח אותי. אבל הוא מחייך.

"לעזאזל. שוב קיבלתי דחייה," הוא ממלמל ומרים גבה. **"רוצה חברה?"**

אני נשברת.

"בטח."

פרק 3

...

נל

בראדשו מתאים בול לאווירה של בילוי מאוחר בדיינר שעובד עשרים וארבע שעות ביממה. לכושו השחור קודר והקפוצ'ון שלו מונח על ראשו בבטחה, בדיוק במקום אליו הוא שייך. אני מודה למלצרית, בזמן שהיא מגישה לי ספל קפה וביצים בנוסח בנדיקט. בראדשו הזמין ארוחת בוקר הכוללת כוס מיץ תפוזים ובוריטו.

השעה עכשיו אחת לפנות בוקר. אפשר לשכוח מפרישה מוקדמת למיטה. אבל לא מפריע לי להיות עייפה מחר. זה לילה הרבה, הרבה יותר טוב מכפי שיכולתי להעלות בדעתי. כבר שנתיים שלא הרגשתי משהו שמזכיר את זה. והכמיהה לפתח שוב רגשות כלפי אדם אחר היא כאב שאני עדיין לא מוכנה להעלים. אני אשה בנוכחותו כל עוד יתאפשר לי.

מאז שהגענו הנה לא החלפנו אפילו מילה אחת. הוא פשוט ממשיך לנעוץ בי מבטים, כאילו שהוא מנסה לקרוא אותי. לפחות הוא כבר לא נועץ בי מבטים נוקבים ומלחיצים.

אני מוסיפה לספל שלי שתי קוביות סוכר ושלושה גביעים קטנים של תחליף החלב שהם משאירים על כל שולחן בתוך קערה לבנה. בראדשו נוגס מהבוריטו שלו ועוצם את עיניו.

"טעים עד כדי כך?" אני מקניטה אותו, כשאני מתחילה לאכול מהביצים שלי, להוטה להתענג על האוכל שלי כמוהו. הוא מהנהן בראשו. "הבוריטו הכי מוצלח שיצא לי לאכול באחת לפנות בוקר."

אני פורצת בצחוק. "כמה כאלה כבר יצא לך לאכול?"

הוא מושך בכתפיו. "אני מניח שזה הראשון."

"אף פעם לא יצא לך לאכול בחוץ בשעות הקטנות של הלילה?"

הוא מניד בראשו, ההבעה החתומה אט-אט חוזרת לעיניו. "כשהייתי נער, אף פעם לא הרשו לי לצאת מהבית בשעות הלילה. והתגייסתי לצבא בגיל צעיר." הוא לא מכביר במילים.

אני בולעת רוק בכבדות. ידעתי. אל תדברי איתו על עבודה.

"למה? ההורים שלך היו נוקשים במיוחד איתך ועם ארן?" אני שואלת לפני שאני תוחבת אוכל לפה. אני עוצמת את עיניי, בזמן שרוטב ההולנדיז תוקף את בלוטות הטעם שלי. כל כך טעים.

הוא נושא אליי את מבטו ומחייך.

"התייתמנו בגיל צעיר. החברה מהבית המאמץ נתנו לארן לעשות מה שמתחשק לו. הם נעלו אותי בבית רק כי הם חשבו שאפגע באנשים אם רק תהיה לי הזדמנות."

המזלג שלי נעצר על הצלחת שלי.

"זה באמת מה שהיית עושה?"

בראדשו נועץ בי מבט בוחן, לפני שהוא אומר לבסוף, "אולי.

אפשר לומר שתמיד הייתי ילד קצת מוזר."

גם אני. אני רוצה להתוודות בפניו, אבל המילים גוועות על קצה לשוני.

"המם, זה מוזר," הוא אומר, הבעה קודרת אופפת את עיניו הקרות

כקרח.

"מה?"

"זה החלק שבו את אמורה לפחד ממני."

אני לוגמת מהקפה לפני שאני סורקת את הדיינר הריק במבטי. עיניי חוזרות להתמקד בעיניו. "אתה לא מפחיד אותי." אבל הוא כן מפחיד אותי, למעשה, רק קצת.

הבעה זדונית מעוותת את פניו הנאות ושולחת גל צינה במעלה גבי. "מה את אומרת?" הוא מרים את המשקה שלו ולוגם ממנו מספר לגימות. פיקת הגרגרת שלו עולה ויורדת מספר פעמים, ואני שונאת את זה שאני נועצת בה את מבטי. הוא מניח את הכוס שלו ומלקק את שפתיו. "אם ככה, ממה בחורה כמוך כן מפחדת?"

אני מנסה לחשוב על מה שמפחיד אותי.

פחדתי לאבד את ג'נקינס ואת היחידה שלי, אבל זה כבר קרה.

"מהאוקיינוס." החיוך שלי שובב.

הוא מחייך בציניות. "את רצינית?"

אני פורצת בצחוק. "ברור! הרבה אנשים מפחדים מהאוקיינוס. הוא פאקינג עצום, וכל כך קל לאבד שליטה שם, במים העמוקים האלה." אני נרעדת רק מעצם המחשבה על כך.

בראדשו רוכן לפניו עם מרפקו על השולחן, סנטרו מונח על כף ידו. קווצות משערו השחור משתפלות על גבי מצחו ומשוות לו מראה מקסים אף יותר. הוא ממצמץ אליי, כאילו שהוא מתעניין בדבריי, ושפתיו נמתחות בשביעות רצון.

"על מה אתה מסתכל?" אני שואלת ברוגז.

"על אישה שמפחדת מהאוקיינוס, אבל לא ממני," הוא מקניט.

אני מצמצמת את עיניי. "ובכן, ממה בחור כמוך מפחד?" אני דוחפת את נעלו בנעלי בשובבות. אני מרגישה כאילו יכולתי להיות עכשיו בסרט רומנטי, מפרטטת עם גבר חלומותי. אני מהרהרת בכך בעודי מתבוננת בו מהסס לענות. "ובכן?"

"שום דבר לא מפחיד אותי."

"זיבולי שכל." עכשיו אני כבר מתחילה לבעוט בנעל שלו.

הוא נועץ בי מבט נוקב, ואז הוא מסיט את מבטו ונד בראשו, תוך כדי שהוא צוחק עוד אחד מצחוקיו המרגיעים.

"טוב, בסדר. אני מניח שאם הייתי צריך לנקוב בדבר אחד, הייתי אומר שאני מפחד שאחי התאום ימות לפניי."

אני מהנהנת בראשי. "הוא האדם היחיד שחשוב לך?"

זיק מבליח בעיניו. "הוא היחיד שנשאר."

אז היו אחרים, אבל הם כבר לא בסביבה. אני נשענת לאחור ומשלכת את זרועותיי. אני מכירה היטב את השכול. "אני מצטערת לשמוע."

בראדשו מושך בכתפיו. "אלה החיים." הוא משתתק, ואז משנה את נושא השיחה. "אז מה משהי כמוך עושה פה, בקורונאדו?" הוא מסמן למלצרית שסיימנו לאכול.

"סתם מנסה מקומות חדשים. בודקת מה מתאים לי," אני משקרת. המלצרית ניגשת אלינו עם החשבון, ולחיי מתלהטות לאחר שהוא מושיט לה כסף מזומן לפני שתהיה לי הזדמנות להתנגד.

"תודה," אני אומרת, בזמן שהמלצרית מתרחקת.

הוא מושיט אליי את ידו בציפייה. אני משלכת את אצבעותיי באצבעותיו.

"עבר הרבה זמן מאז שיצא לי לפגוש מישהו חוץ מארן שכיף לי לדבר איתו." הוא מעביר את אגודלו על גבי קצות אצבעותיי, לפני שהוא מרפה מידי ומחווה בראשו לעבר היציאה.

"גם אצלי זה ככה. רק בלי החלק עם ארן, מן הסתם," אני ממלמלת. בראדשו מניד בראשו ומפנה אליי חיוך מרוצה.

"את רואה? את פשוט אומרת דברים מוזרים."

"גם אתה."

"אולי בגלל זה הנוכחות שלך לא מפריעה לי."

אני ממתינה שהוא יתחיל להתקדם לעבר היציאה, ואז אני מחייכת לעצמי. הוא נשמע עכשיו כמו ג'נקינס. הנוכחות שלך לא מפריעה לי. אלה היו המילים האדיבות הראשונות שהרווחתי בעמל רב מהסמל שלי. מילים שמעולם לא חשבתי שאזכה לשמוע משפטיים קרות כשלו.

ככה אני יודעת שעמוק בפנים, גם לבראדשו יש לב טוב.

אנחנו פונים בעיקול, עושים את דרכנו בחזרה אל בית המלון. אני שוקלת לומר לו שהוא לא צריך ללוות אותי, אבל אני בספק שהוא יקשיב לי.

"אז, בראדשו, איזה מין בחור אתה באמת?" אני מתנגשת בכתפו עם כתפי. השרירים בצווארו רוטטים, אבל הוא ממשיך ללכת ביציבות. "אני שטני."

"שטני?" אני שואלת בספקנות.

אם הוא היה יודע למה אני מסוגלת, הוא היה חושב שגם אני שטנית.

"כן. עשיתי דברים שאף אחד לא יהיה מסוגל לעכל. דברים שבגללם אני מתעב את עצמי." טוב, זה די נשמע כמו אות מבשר רעות... "מה איתך? איזה מין אדם את?"

אני מהרהרת בשאלתו. חיסלתי הרבה מטרות. במסגרת משימות רשמיות, המגובות במסמכים. אנשים שמעולם לא הכרתי ושלא היה לי מושג מדוע אני הורגת. אין לי שמץ של מושג כמה ילדים או אחים או אחיות היו להם. פשוט מילאתי הוראות, בעיוורון וללא מחשבה יתרה. ג'נקינס תמיד היה מכנה אותי מלאכית המוות הקטנה שלו.

"אני מלאכית מוות," אני פולטת בלי לחשוב.

הוא נעצר מחוץ לבית המלון ומרכין אליי את מבטו, גבותיו מורמות בשאלה. "מלאכית מוות, אה? זה לא מה שהייתי מצפה לשמוע מאישה צעירה ויפה כמוך." הוא מצמצם אליי את עיניו.

אם רק היה לו מושג. אבל החיים שלי הם סוד רווי בחטאים, מעשיי אינם אלא לחישה ברוח.

אבל זה עדיין מכביד עליי, כל חיסול מכלה אט־אט את נשמתו יותר מקודמו.

"במה את עובדת?" הוא שואל, בעודו מלטף עם אגודלו את לחיי.

אני שואפת אוויר בחדות ומנידה בראשי. "אני בין עבודות."

טכנית, אני בין יחידות כרגע.

גבותיו מתכווצות בהרהור, אבל הוא מושך אותי לחיבוק, ומעביר

את אצבעותיו במורד גבי. אני דוממת בזמן שאצבעותיו נעצרות באמצע הדרך, קרוב לעמוד השדרה שלי, מעל לצלקת בגודל קליע שאני יודעת שמעוררת את סקרנותו.

"מה עשית לפני זה?" הוא לא מרפה. אני יכולה לשמוע את הגלגלים במוחו מתחילים להסתובב.

אני מרגישה שיש לי קצר במוח.

"הממ, עבדתי בספרייה."

הוא מרחיק אותי ממנו ונועץ בי מבט חשדני. "למה את משקרת?"

נשימתי נעתקת מפי. "אני לא משקרת."

הקרירות שבה לעיניו, והנוקשות חוזרת להקשיח את לסתו.

אני גומלת לו ביחס דומה. "למה זה משנה? מה אתה עושה?"

הוא לא מגיב.

"זה מה שחשבתי. צבוע." אני מנסה לחלוף על פניו ולהיכנס

ללובי, אבל בראדשו מתייצב ביני ובין הדלתות.

"את לא מספרת במה את עובדת מאותה הסיבה שאני לא

עושה את זה?" כעת קולו נשמע נוקב יותר, כמו להב המכוון היישר

אליי.

אני נושאת אליו את מבטי ופוגשת בעיניו הבוחנות. צריך להוציא

את יופיו השמימי אל מחוץ לחוק.

"על מה אתה מדבר?" אני שואלת בטון אגבי ככל האפשר. הוא

בוחן אותי במבטו, עיניו רושפות מבוז, לפני שהוא דוחק אותי אל דופן

הבניין. ואז הוא גוהר מעליי, זרועותיו מוצמדות לשני צידי הקיר שגבי

שעון עליו.

אני קופאת. אני לא מסוגלת לנשום. אני לא מסוגלת לדבר.

הוא אומר את דבריו בזהירות. "את לא פנלופה גאלוז, נכון?"

כל השערות בעורפי סומרות, והוא מבחין בתדהמה המבליחה

בפניי.

איך הוא ידע את שמי האמיתי? אלא אם כן... לא.

"אתה לא במחתרת... בכוחות האפלים... נכון?" אני שואלת בקול

רועד.

עיניו נפערות נוכח האזכור של הזרוע החשאית שלנו, ולסתו
מתהדקת באיבה. שריריו של בראדשו מתכווצים, ותוך זמן קצר
תדהמתו מתחלפת בזעם.
"את השפנפנה המזוינת שהעבירו ליחידה שלנו."
אוי. לעזאזל.

פרק 4

...

נל

שפנפנה. הם קוראים לי פאקינג שפנפנה! אני מקווה מאוד שחברי היחידה לא יפנו אליי בשם הזה, אחרת אני נשבעת באלוהים שאני... אני... אני אצרח לתוך הכרית שלי ואחטיף אגרופים לסדינים.

לאחר שבראדשו הבין מי אני, הפסקנו לדבר והוא מיהר להסתלק. עליתי לחדרי, בו אני עכשיו יוצאת מדעתי.

"לכל הרוחות. לכל הרוחות!" המילים שלי ממלאות את החדר החשוך. אני נשכבת על הסדינים שעליהם הזדיינו הרגע ופושטת את זרועותיי לצדדים, מותשת מהיום וחוששת לפגוש את היחידה החדשה שלי אפילו יותר ממה שחששתי קודם.

אני מרכיבה את האוזניות הגדולות שלי ומשמיעה את "Forget Me Too" של MGK בקולי קולות, הבעת זעף מעוותת את פניי עד שלבסוף אני מתעלפת.

***

דמי גועש מחרדה כשאני יורדת מהאוטובוס ונכנסת לשטח הצבאי, כשברשותי רק תיק קטן עם חפצים אישיים לצד גופי. אני מחזיקה אותו חזק תחת זרועי, כמעין שמירת ביטחון.

ג'נקינס תמיד אמר לי שיש לי הרגלים קטנים רעים. אחד מהם הוא התיק תחת זרועי. הרגל רע נוסף היה התקווה בעיניי, על אף שאני כבר לא סובלת מהבעיה הזאת. התקווה היא גוועה לפני המון, המון שנים.

זה בסדר. אני בסדר. אני נושמת נשימה מרגיעה. אני רק מקווה שבראדשו לא יהיה חלק מהיחידה שבה אשרת. אחרי הכול, הזרוע המחתרתית שלנו מורכבת משלוש יחידות: מאלום, ריוט והאדס. רק היחידה שלי הוצבה בחוף המזרחי. יחידות האדס ומאלום ממוקמות פה, מאחר שהן עובדות בשיתוף פעולה הדוק. אבל לפי תגובתו בליל אמש, לאחר שהוא הבין מי אני... בעצ. הסיכויים אינם לטובתי.

התרחיש הכי גרוע, הוא הסמל או משהו כזה. אין שום סיכוי שהוא השותף שלי, בונז.

החרדה שלי רק מוסיפה לכרסם עמוק יותר בקרבי, בעודי נכנסת אל מבצר הבטון. כל המבנים בבסיס הזה צבועים בצבע אפור משמים. הדשא מטופח וגזום בקפידה. גברים רצים בקבוצות סביב המסלול המגודר במסגרת התעמלות הבוקר שלהם, ואני מייד יכולה לחוש במבטים הננעצים בי. מבטים שיפוטיים, אין לי ספק בכך.

הגיע הזמן לעשות את פני הכלבה הקרה, כפי שג'נקינס לימד אותי לעשות. הוא הקפיד שאדע כיצד לשרוד בעולם הזה, הנשלט בידי גברים. "אחרת יאכלו אותך בחיים", הוא אמר לי. רק חבל שהוא לא לימד אותי מה לעשות במקרה שבטעות אשכב עם אחד מחבריי ליחידה. עכשיו, זה משהו שבהחלט היה יכול לתרום לי.

אני נושמת נשימה עמוקה וממקדת את מבטי לפנים. רגליי נעות בקצב אחיד, כמעט כמו בצעדה. אני מתעלמת מהמבטים והלחישות המשפילות שאנשים מסננים בסלידה.

לפעמים קשה לזכור שרוב האנשים האלה כלל אינם מודעים לקיומם של הכוחות האפלים. זאת אומרת, הם הוקמו רק לפני כעשרים

שנה, עם העלייה בטרור המאורגן ובעסקאות בשוק השחור שהממשלה לא רצתה ששמה ייקשר בהן. מגורים פרטיים נוצרו במטרה שכולם יישארו בורים לגמרי באשר לדברים האפלים שלמעשה מתחוללים בעולם הזה. לפעמים אנחנו עושים דברים מושחתים מבחינה מוסרית, כמו לחסל מדענים בארצות אחרות המנסים לפתח שיטות חדשות לרפא מחלות. אבל אנחנו לא פה בשביל לפקפק במשימות, אנחנו פה רק בשביל לבצע אותן. למלא הוראות.

הגעתי למסקנה שאנחנו לא החבר'ה הטובים. ולכן אנחנו חשאיים. אם אני אתעצבן, זה רק ישלהב אותם עוד יותר, אני מזכירה לעצמי. תוכיחי להם שאת ראויה לכבוד שלהם. זה מה שג'נקינס היה אומר לי בכל פעם שמצא אותי בוכה בסתר בשנים הראשונות לשירות שלי. מעולם לא ניגבו את דמעותי ידיים רכות כל כך. הוא היה יושב לצידו ומחכה עד שאירגע, ואז הוא היה אומר לי להוכיח לחבריי ליחידה שאני ראויה להיות פה לא פחות מהם.

קשה יותר להיאחז במילים האלה בעודי נכנסת לחדר המלחמה הקטן, שעה שחברי היחידה החדשה שלי מחכים לי. אני מרגישה כאילו שאני נכנסת למאורת נחשים. הם כולם כבר פה. זוקפים את ראשיהם ומבטיהם לא מביעים אלא זעף מוחלט.

יש שישה מהם בסך הכול. אני מייד מזהה את ארן העומד בקדמת החדר – הוא היחיד שפניו מביעות מעט רחמים כלפיי, אבל יש בהן גם חדות מובהקת. לעזאזל, זה אומר שבראדשו סיפר לו הכול.

אני סורקת את החדר במבטי, לא מבחינה בפניו של בראדשו. אני כמעט נרגעת, חושבת שהצלחתי לחמוק מהתרחיש הגרוע ביותר, לפני שעניי מתבייתות על הגבר היחיד שעוטה מסכת בד שחורה על מחצית פניו התחתונה. אפשר לראות רק את עיניו התכולות, את שערו השחור ואת צלקותיו.

בתוכי גועשת חרדה כה עוצמתית, אני מרגישה שאני עלולה למות בו במקום.

אף אחד לא מוציא הגה. אני מרגישה שהחדר נעשה חמים יותר בכמה מעלות מכפי שאני בטוחה שהוא היה, בעודי מתיישבת

במבוכה במקום היחיד הפנוי. ממש בסמוך לבראדשו. אני מהדקת את זרועותיי לחזה שלי, מנסה להימנע מלגעת בו. אני כובשת את הבושה שבוערת בגרוני. למה הוא לא היה יכול להיות מישהו אחר? כל אחד אחר.

ארן פוסע לעבר הדלת וסוגר אותה לפני שהוא פונה אלינו. "יחידת מאלום, הכירו את חברת היחידה החדשה שלנו, טוראית גאלוז. היא הגיעה אלינו מיחידת ריוט."

מאלום. בפעם הראשונה ששמעתי על היחידה, נאלצתי לברר במה מדובר. כששלחו אותי לריוט בתחילת המשפט הצבאי שלי, לא ידעתי שיש בכוחות האפלים שתי יחידות נוספות, קטלניות לא פחות מאיתנו. האדס: הציידים שהם שולחים לזרוע הרס. ריוט: המוציאים להורג בוגדים. ומאלום: הרעים – היחידה שמגיעה למקומות שאליהם אף אחד לא יכול או לא מיומן להגיע, לחסל את האויב בדממה, כמו רוחות רפאים בחסות חשכת הליל. רוב המשימות שלהן מתבצעות בשיתוף פעולה עם ארגונים חשאיים במקומות רחוקים. מעצר של סוחרים המוכרים נשק בשווקים השחורים או ברוני סמים שהצליחו להשתלב בחברה הודות לחזות של קמעונאים מסחריים.

אני זוקפת את גבי ומקפידה על ארשת פנים חתומה ונטולת רגשות, כפי שנדרש ממני כדי לשבת פה בחדר הזה. כולם נועצים בי מבטים מקפיאי דם. בראדשו אפילו לא טורח להעיף מבט בכיווני. זרועותיו שלובות על חזהו בנחישות.

זעם גואה בריאותי, אבל אני מצליחה לרסן אותו. אני צריכה להוכיח להם שאני ראויה להיות פה.

"לכבוד הוא לי להיות פה, אדוני," אני משיבה, קולי נוקב.

ארן מגחך אליי. "לכולם פה יש שמות קוד, ולכן אומר לך את השמות של חברייך ליחידה פעם אחת בלבד. מצופה שתזכרי אותם ושתגני עליהם בחיך, טוראית גאלוז." אני מהנהנת לעברו נמרצות, שפתי קפוצות בקפידה. הוא מתחיל בבחור שמימיני ומתקדם לפי הסדר, מצביע עליהם בזה אחר זה. "ג'פרסון, פיט, איאן והריסון."

הוא מדלג על בראדשו, ולרגע נדמה לי שהוא עושה זאת מפני שהוא יודע שכבר פגשתי אותו. "שמות הקוד שלהם, בהתאמה, הם: ג'ובס, באדג'ר, קולט, וואספ ובונז. שם הקוד שלי הוא פשוט סמל." **בונז.**

עיניי נפערות לרווחה, ובור החרדה שנפער בבטני מוסיף להתרחב נוכח ההתממשות של התרחיש הכי גרוע שיכולתי להעלות על דעתי. בבקשה, אלוהים, תגיד לי שלא זיינתי את ה־בונז, הבחור מהכוחות האפלים שהשמועה אומרת שהוא אל המוות. שמעתי פעם שהוא תלש לחייל את הזרוע, והשתמש בעצם הזרוע השבורה בתור חנית, אותה הוא תחב במורד גרונו של חייל אחר. אפילו חברי היחידה שלו לא אמורים לדעת את זהותו. זה הבחור שאני אמורה להיות מספר שתיים שלו. להילחם לצידו בחפירות.

הבחור הזה.

"ושם הקוד שלך הוא **שפנפנה**," אומר ארן בטון אפל שמצית את ריאותיי בלהבות. זוויות שפתיו מתעקלות, בעודו מנסה לכבוש חיוך ציני.

אני נושאת אליו את עיניי ונועצת בו מבט נוקב. "אני מתנצלת, אדוני. זה לא מקובל עליי."

כל הגברים פורצים בצחוק, פרט לבונז, שבכירור לא מוצא שום הומור בסיטואציה. הוא יושב עם זרועות שלובות, מסרב להביט בי. חולצת האימונים השחורה שלו, עם שרווליה הארוכים, צמודה לעורו, מבליטה את שריריו המרשימים.

ארן מחייך חיוך אכזר לעברי. "חברי היחידה שלך בחרו בשבילך את שם הקוד שלך, שפנפנה. אתה רומזת שהם לא ראויים להעניק שם קוד לחברה הטרייה ביחידה שלהם?"

שיניי פוערות חור בפנים הלחי שלי, ודם ניגר על לשוני. אני לא יכולה לסרב. כמובן שהם יעשו לי דבר כזה. אני לא מופתעת, אבל זה עדיין פוגע לי בגאווה. אפילו בריוט קראו לי גאלוז. הם היו סבורים שהשם שלי הולם את האישיות שלי ואת ההוצאות להורג האכזריות שבצעתי. אני נושמת נשימה עמוקה ומעלה על שפתיי חיוך מעושה.

"לא, אדוני, שפנפנה זה... שם קוד הולם." אלוהים, ממש כואב לי להוציא את המילים האלה מהפה.

הגברים שואגים מצחוק פעם נוספת, ועליי לנעוץ את ציפורניי בכף ידי בניסיון לא לאבד את שלוותי. זה גרוע פי עשרת אלפים מלהיות מושא ללעג של חברים ליחידה בני שמונה-עשרה ותשע-עשרה; אבל אז לא הייתי קשוחה כפי שאני עכשיו. הגברים האלה הם שמוקים בוגרים. בראשית שנות השלושים לחייהם, אולי אמצע עד סוף שנות העשרים לחייהם כמוני, והם עדיין מתנהגים כמו שמוקים. הם יכולים ללעוג לי כאוות נפשם. אני זאת שאציל את התחת שלהם בשטח. אם הם רוצים לקרוא לי שפנפנה, אני אהיה היצור הקטן הכי אכזר שיצא להם לפגוש בחייהם.

"אוו... היא כזאת חמודה, חבר'ה," אומר פיט בטון מתנשא. אין בעיני החומות הכהות אפילו קורטוב של עליזות או הומור. ג'פרסון מטה את ראשו בכיווני ומזעיף פנים. "אני אפילו לא חושב שהיא חמודה. כנראה שהחבר'ה ביחידת ריוט עיוורים," הוא מעיר בעודו תוקע לפיט מרפק בצחוק.

אני קמה ממקומי בחטף ומטיחה את ידיי בשולחן. כל תשומת ליבם נתונה אליי. הם סותמים את הפה ובוהים בי בשנאה. "אל תדבר על היחידה שלי," אני מאיימת על ג'פרסון. הוא יושב זקוף במושבו, שערו החום הבהיר הקצר משוך לאחור.

הוא מצמצם אליי את עיניו, וניכר עליו שהאזהרה שלי כלל לא מזיזה לו, בעודו מטיח בי בחזרה, "היחידה לשעבר, שפנפנה. כולם מתו."

אני שועטת לעברו בשביל... אין לי מושג, להכות אותו או לנקוט באיזושהי פעולה חסרת היגיון, אבל בונז לופת את מפרק כף ידי ושורק. "רגע אחד, שפנפנה. אם תתחילי להיות אלימה, את רק תלהיבי אותנו עוד יותר." אני מסתובבת לעברו ומושכת את ידי מאחיזתו, נועצת בעיני מבט מאיים. גבותי החומות מתרוממות בשעשוע.

"מספיק. שפנפנה, שבי," פוקד ארן, ואז הוא פותח את תיקיית המסמכים השחורה שלו ומארגן כמה דפים לקראת התדריך.

באי־רצון, אני חוזרת לשבת במקומי ומקבעת את מבטי בקדמת החדר. החוויה הזאת כבר הפכה לסיוט שידעתי שהיא תהיה. בראדשו משחרר אוויר בנשיפה ארוכה. הריסון ואיאן מתלחשים ביניהם, ותוך כדי כך שולחים בכיווני מבטים נוקבים. אני שומעת אותם זורקים את שם היחידה שלי לאוויר מספר פעמים נוספות. אני נועצת את ציפורניי במסעדי העור של הכיסא שלי.

שמוקים.

"אתם כבר מכירים את התהליך. כשחבר חדש מצטרף ליחידה שלנו, אנחנו פותחים בתקופת אימונים ממושכת במטרה לבסס איתו קשר ולוודא שהוא מתאים. הדבר האחרון שאנחנו רוצים זה שמשימה תיכשל עקב חוסר אמון או היעדר מיומנויות. כשהיא הייתה חלק מיחידת ריוט, שפנפנה הייתה בעיקר על תקן צלפית, אבל נצטרך לראות כיצד מיומנויות הלחימה שלה מטווה קצר ומטווה רחוק ישתלבו ביחידה שלנו."

"אבל סמל, אמרת שאין לנו ברי –"

"פיט", מתפרץ עליו בראדשו ונועץ בו מבט מאיים.

ארן נועץ בפיט מבט נוקב לפני שהוא ממשיך. "כן, מבחינה טכנית אין לנו ברירה, לא אנחנו מחליטים אם היא תתאים ליחידה שלנו כמו שהיינו רוצים. אבל במקרה שהיא, נניח, תחליט להרים ידיים –" קולו מלא כוונה – "ובכן, זה כבר פשוט לא תלוי בנו, נכון?"

כל הראשים בחדר מופנים בכיווני, בזמן שאני מביטה בחוסר אונים בארן, אדם שחשבתי שאוכל לסמוך עליו במידה מסוימת, אך עושה רושם שלא.

"מה צריך שיקרה כדי לגרום לשפנפנה לפרוש?" שואל איאן בטון מקניט.

"גזר פאקינג גדול", אומר הריסון, חיוך גס מעקל את זווית שפתיו.

בראדשו נאנק לצידי, כאילו שהוא מנסה לכבוש את צחוקו.

להבות זעם ניצתות בעורקיי. "רגע, אז במקום לקבל אותי בתור אחת מכם, אתם מתכוונים להתנהג כמו בריונים עד שאפרוש? רק כי הייתי חלק מיחידת ריוט? מה הבעיה המזוינת שלכם?" קולי קר כקרח.

"מה הבעיה שלנו? את היחידה ששרדת, בזמן שכל היחידה שלך נמחקה מעל פני האדמה. מה זה אומר עלייך?" ג'פרסון רוכן מעל לשולחן ומתבונן בי בבוז.

דמי קופא בוורידיי, מפני שהוא צודק. והוא גם לא האדם היחיד שאמר לי את זה.

"חייל ריוט טוב הוא חייל ריוט מת," אומר בראדשו בקול חלקלק. כאילו זה סלוגן מזוין שלאורו הוא חי. ככל שאני מתעצבנת יותר, כך עיניו מתמלאות עונג. אני דוחפת אותו מכיסאו, והתחת שלו פוגש ברצפה. בן רגע הוא נעמד על רגליו, ולופת את כתפיי בתקיפות.

"זה מספיק, כולם! אני לא רוצה לשמוע עוד עלבונות. כבר אמרתי לכם שאני לא רוצה לראות במשימת האימון שום התנהגות בלתי הולמת. אני בסך הכול רוצה שתיתנו את כל מה שיש לכם." ארן מסב את מבטו אליי ואל אחיו, ונועץ בנו מבט נוקב. "גם את, שפנפנה. אני רוצה לראות את כל מה שיש לך."

בראדשו מרפה מאחיזתו בי ומתיישב בדרמטיות, כמו איזה ילד ארור.

אני בוהה בארן לרגע, מנסה לקרוא אותו, אולם ארשת פניו חתומה. אני מהנהנת בראשי באי־רצון וקופצת את כפות ידיי לאגרופים תחת השולחן.

"יש שאלות, לפני שנתפזר?" ארן סוקר אותנו במבטו, ואחרי שעושה רושם שאף אחד לא מתכוון לדבר, אני פוצה את פי.

"איזו משימה חשובה עד כדי כך, שהגנרל שלך אותי?" יש בכוחות האפלים מאות חיילים נוספים שלא משויכים ליחידות ורק מחכים לרגע שבו תפקידים כאלה יתפנו. הם כבר מחליפים את ריוט באיזושהי יחידה חדשה. אז למה לא מישהו אחר? למה אני?

ארן מכווץ את הגבות שלו, בעודו סוגר את תיקיית המסמכים שעל השולחן. "את תקבלי את הפרטים רק אחרי שנאשר את הישארותך ביחידה, שפנפנה."

אני מרימה גבה ומעיפה מבט באחרים. הם כלל לא מטילים ספק

בסמכות של הסמל שלהם. "כן, כי זה מאוד הגיוני," אני רוטנת, אבל ההערה שלי זוכה להתעלמות.

ארן מוחא כף. "טוב, יחידה, לכו להתקלח ותראו לשפנפנה את מתחם המגורים. ניפגש בארבע-עשרה אפס-אפס בנקודת האיסוף של המסוק בקצה הצפוני של הבסיס. תדאגו שהתיקים שלכם יהיו ארוזים, ותתכוננו לחדש מטורף."

כולם קמים ומצדיעים לו. "כן, סמל."

יהיה מייאש לבלות חודש שלם במתחם האימונים. אבל אני מנסה לשמור על גישה חיובית כמיטב יכולתי. אני נועצת בבונז מבט מהוסס, תוהה אם הוא יהיה מסוגל להתגבר על המצב המביך שאליו נקלענו. בכל הכנות, זה לא שמעולם לא קיימתי יחסי מין עם חברים אחרים ליחידה. אם הוא דואג מכך שאני יודעת את זהותו, אולי כדאי שאנסה ללבן איתו את הדברים. אני מהרהרת באפשרות בזמן שחברי היחידה ממהרים לצאת מחדר המלחמה.

התאומים מחליפים מבט מהוסס, לפני שבראדשו יוצא מהחדר. אני נעצרת ליד ארן. יותר קל לי לדבר איתו, ככה שאולי כדאי שקודם כול אנסה להסביר לו את המצב. "סמל, אני מתנצלת על אתמול. לא ידעתי –"

הוא קוטע את דבריי בקול נוקב. "שפנפנה, אני בטוח שתשמרי את מה קרה אתמול לעצמך. שום מילה על זה, אחרת תעופי מפה בשעה הקרובה." קולו של ארן נוטף סלידה, על אף שהוא נשמע הרבה יותר רך מקולם של החבר'ה האחרים.

אני מהנהנת ומסיטה את מבטי, לפני שאני מתחילה לעקוב אחרי חברי היחידה החדשה שלי דרך ג'ונגל הבטון.

עושה רושם שכל העניין הזה מתפתח בצורה הרבה יותר עגומה מכפי שציפיתי. חשבתי שאולי הם לפחות ישתתפו מעט בצערי, מפני שאיבדתי את חבריי ליחידה, אבל ההפך הוא הנכון. הם תולים בי את האשמה על כך, ולפי איך שזה נשמע, הם מתכוונים לעשות את כל אשר ביכולתם כדי לשכנע אותי לפרוש. אם אני משהו, זה עקשנית. יש סיבה שגנרל נולאן העביר אותי למאלום, והדאגה בפניו

בזמן שהוא סיפר לי על ההעברה שלי אומרת לי שזה קשור למה שקרה בפטגוניה.

אני חייבת להישאר ויהי מה. אני לא אניח למאלום להבהיל אותי. הוטלה עליי משימה מזוינת, ואני נחושה בדעתי להשלים אותה. אני צריכה לנקום את מות חברי היחידה שלי ולהביס את האויב. עד סוף תקופת האימונים שלנו בקליפורניה, אני ארוויח את הכבוד של מאלום. אני נושמת נשימה עמוקה וממקדת את תשומת ליבי קדימה, למקום שבו חברי היחידה שלי צועדים בקצב אחיד. הם מכירים זה את זה יותר מכל אדם אחר, אבל זה עומד להשתנות. אני בספק אם הם יודעים שהמוח שלי הוא אחד מהכלים החזקים ביותר שיש ברשותי. יכולת קטלוג גאונית, כך ג'נקינס תיאר את זה.

ג'פרסון הוא האדם הגבוה ביותר במאלום. שם קוד: ג'ובס. אני מנסה לחקוק אותם בזיכרוני, ככה שאוכל להתחיל להכין את רישום הפרופילים הפנימי שאני עורכת על כל חבר יחידה שהיה לי. ייתכן שהרישום יהווה הסחת דעת זמנית וייקל על המצב המלחיץ שאליו נקלעתי.

הערב אנחנו מתחילים להתאמן, ועד אז אני חייבת להכין את הפרופילים של כל אחד ואחד מהם. לג'פרסון יש שיער חום בהיר קצר, עיניים חומות כהות ועור שחום. הוא נראה בשלהי שנות העשרים לחייו, ויש לו בעורף צלקת בצורת קליע. צלקות עשויות להיות נקודות תורפה. אם אמצא את עצמי בקרב פנים אל פנים, אדאג לנעוץ בה את מפרקי אצבעותיי.

בעודי פוסעת מאחוריהם, בוחנת, אני לא יכולה שלא לשים לב שביניהם יש מישהו שבוחן אותי. אני מביטה שמאלה ורואה שעניני החומות של פיט נעוצות בי בקפידה. שם הקוד שלו הוא באדג'ר. מבין כל חברי היחידה שלי, העיניים שלו הן הכי פחות שיפוטיות. יש בהן סקרנות ולא חוסר אמון. הוא גבוה ממני, אך נמוך מבראדשו. עורו כהה משלי ושערו השחור קצר, כמו של ג'פרסון.

"שפנפה", הוא מברך אותי לשלום. גוון קולו נטול עוקצנות, ואני אסירת תודה על כך.

"באדג'ר, אני משיבה לך, והוא מחייך אליי.

"את טובה בשמות," הוא אומר בהרהור.

אני לא מחזירה בחיוך משלי.

החוק הראשון של ג'נקינס: בלי רגשות. בלי חולשה. לא בזמן שאת בתפקיד.

"אני אדע את כל מה שאני צריכה לדעת עליך, עוד לפני שנתחיל לעבוד הלילה." קולי חלק כקטיפה, אך מלא בכוונה. אני לא מתכוונת פשוט לשכוח איך לפני שתי דקות בלבד הוא התנהג כמו שמוק.

חיוכו נמוג, והבזק של חוסר ודאות עולה במבטו. "אה... אֶאותו הדבר לגבייך," הוא מגמגם לפני שהוא משנה נושא. "את יודעת שאת מתה נכון? אם לא תפרשי מרצונך, נראה לי שבזנז פשוט יהרוג אותך." אני מקבעת את מבטי באחורי ראשו של בראדשו. "הוא יכול לנסות."

"תאמיני לי שהוא ינסה. אני גם מקווה שזה יהיה דוחה. את יודעת שיש לו אוסף של שיניים, נכון?"

אני מתעלמת מניסיונותיו לעורר בי פחד מפני בראדשו.

"כי הגעתי מריוט?"

שפתיו של פיט מתעקלות בחיוך זדוני. "מה את חושבת? בגלל היחידה שלך איבדנו את אכילס. דפקתם אותנו כשלא הגעתם לנקודת המפגש." קולו רווי זעם, והוא מתנגש בי בכתפו לפני שהוא ממשיך לצעוד לפנים. הבחנתי בכיוון בכתפו של בראדשו, כשהוא שמע את השם אכילס.

החייל שאני מחליפה.

"הי, אל תטרח לדבר עם שפנפנה, היא תעלה על האוטובוס הראשון עוד לפני שהשמש תעלה," רוטן איאן לעבר פיט, בזמן שהם צועדים זה לצד זה. תתעלמי מזה – קטלג, אני מצווה על עצמי. שם הקוד של איאן הוא קולט. אני מצמצמת אליו את עיניי. הוא הצעיר שבחבורה. שערו מעט ארוך יותר משערו של פיט, והוא שחור ומשוך לאחור. עורו השחום זהה בגוון לעורי, ויש לו חיוך שחצני שעושה לי חשק לתקוע בו את האגרופ שלי.

אני נועצת בו מבט ערמומי להפליא. מבט שאני מקווה שאומר לו שאחסל אותו, אם יפקדו עליי לעשות זאת. מפני שבאמת אעשה זאת. עשיתי את זה אינספור פעמים בעבר, בין אם הכרתי את החייל ובין אם לא.

"כשנסיים איתה, היא תבכה כמו תינוקת מזורגת." איאן קורץ אליי.

"תחת לחץ, שפנפות מסוגלות לחסל את הצאצאים שלהן," אני אומרת כבדרך אגב, וחמשתם מפסיקים ללכת ומפנים אליי את מבטם הנדהם. הפעם אפילו בראדשו נועץ בי מבט, עיניו רושפות זעם. "מה אמרת הרגע, לכל הרוחות?" נובח הריסון, קולו רווי סלידה. שם קוד: וואספ. שערר בלונדיני, ויש לו עור חיוור שהזהיב בשמש. שערר קצר ויש לו אף ישר שעדיין לא נשבר. עדיין לא.

"אה, אני מתנצלת. אתה חירש? אמרתי שתחת לחץ, שפנפות מסוגלות לחסל את הצאצאים שלהן," אני מרימה את קולי, כך שקבוצות נוספות של גברים מסיטות אליי את מבטם. עושה רושם שחברי היחידה שלי כבר לא כל כך משועשעים מהנוכחות שלי עכשיו. אני ללא ספק מעדיפה לראות את הפנים שלהם מוטרדות, ולא יהירות.

הם יודעים בדיוק כמוני שיחידת ריוט התמחתה באיתור וחיסול של בוגדים בכוחות המזוינים. לפעמים אפילו של חיילים בכוחות האפלים שאיתם עבדנו, אם השם שלהם הגיע לאוזנו של ג'נקינס. קליע שחור תמיד העיד על כך שהוא הגיע מנשק של ריוט. אם ירו בכך בקליע שחור, היית מת.

"אלוהים אדירים," ממלמל איאן.

ג'פרסון מתבונן בבראדשו כאילו שהוא רוצה לעשות משהו בנידון, ואז הוא נועץ בי את מבטו. "נהדר. הפסיכופת שלנו מצא פסיכית כמוהו, ועכשיו החיים שלנו בידיים המעוותות שלהם."

"תקפיד לזכור את זה כשאפלח את ארובות העיניים של האויב באמצעות הקליע שלי בשביל להציל את התחת האומלל שלך, ג'ובס." קולי רווי שנאה. אני חולפת על פני חמשתם, התיק שלי מוטל

על כתפי בעודי עושה את דרכי היישר אל המקלחות. הגבות שלהם מורמות בכעס, ושפתייהם מעוקלות בזעף.

ובפרט של בראדשו. הוא מסתכל עליי כאילו שאני פסולת שהצטברה במרזבים וחדרה פנימה בסערה. זה פוגע לי באגו, אבל אני ממהרת להדחיק את כל הזיכרונות שבהם הוא התבונן בי ברכות בליל אמש.

ברגע שאני נמצאת לבדי במקלחות הנשים, אני משחררת אנחה כבדה ומביטה בעצמי במראה בעיניים עייפות.

איך אצליח לצאת מזה בחיים?

לרכישת הספר המלא לחצי כאן